

MAHALLENDEKİ AYDINI ÖLDÜR

Sizinle oyunlar oynamaya geldik.

Üçüncü sayımızın oyunu şöyle:
Bir aydını takip edin.

fahzih³

İçindekiler

giriş konuşması	2
dünyada yaşama	
kılavuzu [şiir]	6
maktul, kâtil ve kitap [deneme]	8
SOS [şiir]	14
âlim 1, 2 [şiir]	16
zabıt	18
insan hakları [deneme]	23
staj günlüğü	34
ah okul çıkışlarında düşerken	
şüpheye [hikâye]	38
ağa camii [şiir]	42
bir diktatör olarak valéry [şiir]	43
iletişim	45

giris konuşması

Sizinle oyunlar oynamaya geldik. Fakat sizinle oynamaya gelmedik. Yani size oyun fikirleri veriyoruz ama sizinle oyun oynamıyoruz. Bizim için siz birer oyuncak değil, oyunun kendisisiniz. Bu yüzden oyun bozanlık yapıyoruz ya zaten. Oyun bozanlık yapıyoruz fakat niyetimiz oyunu bozmak da değil. Sizi oyalamak veya oyunuzu almak da değil. Niyetimiz, oyunu size hatırlatmaktır. Oyunu hatırla. Tarihi hatırla. Ezeli ve ebedi hatırla. O'nu hatırla. Unuttuğun bir şeyler var. Nasıl geldin buralara? Neyle geldin? Seni getiren his ne idi, o geldiğin vasıta? Atların nerede? Mûsikîn nerede? Şiirin nerede? Okulun nerede? Unuttun mu? Kim unutturdu sana? Seni oyuncak yerine koyan kim? Seni uyutan, 'oy, oy, uyusun da büyüsün' diye ninniler söyleyen, oy'unu alan, sonra da boynunu vurmaya yeltenen kim? Yeni mi peyda oldu bunlar? Hayır, daha önce de vardılar. O zaman nasıl olmuştu da galebe çalabilmiştin peki? Hangi tuzağı kurdun da ensele-

din onları? Hangi yöntemle kısıkvrak yakaladın, esir ettin? Hangi tuzak, hangi yöntem, hangi oyundu bu? Oyun mu? Heh, işte! O oyunu neden unuttun? O oyunu sana bahşedeni nerede unuttun? Nerede bıraktın onu? Nasıl bir oyunun içine düştün? Kurduğun tuzağı unuttun, karşı tarafın tuzağını da unuttun. Tuzak kuranların en hayırlısı kimdi unuttun.

Seninle oyunlar oynamaya geldik. Evi terk ettin, müteahhiti öldürerek. Oyunun oynandığı dört duvarı yıktın. Arenayı yıktın evi terk ederek; terk ettiğin yeri havaya uçurarak. *Öyle bir yol yürüdüün ki ancak dönüş yolunu yok ederek gelebilirdin.* Evi terk ederek, kendi müteahhitini -belki de babandı, ya da sendin o müteahhit- öldürerek bir yola koyulmuş oldun. Yola adımını attın bile çoktan. Ve bu yolda izin ver, birbirimize yoldaşlık edelim. Yol tekin değil. Yol ıssız. İn cin top oynuyor yolda. Ve düşünsene, o top da sensin. Oyuncak yapmışlar, oynuyorlar seninle. Ama yola koyuldun bir kere. Sonuna varabilmek için yolu takip etmen gerek. Ve ne olursa olsun silâhını satmamalısın, onu düşürmemelisin, kaybetmemelisin yol boyunca. Müteahhit işin başlangıcıydı. Yolu tamamlayabilmek için yoluna çıkan daha birçok kişiyi temizlemen gerek. Bunlardan ilki Kârun'du, yani kapitalist. Paraya yazdığın sır seni özgürleştirdi. Ve o parayı harcayarak, elinin kirinden kurtuldun. Elinin körü kaldı geriye. Ondan kurtulmak için de hiçbir zaman sana ulaşmayacak o sahte sırrı beklemen gerekiyor. Ancak bu şekilde gerçek bir sırra erebileceksin. Allah müstahakkını versin.

Evi terk ettin, şimdi de şarkıyı terk edeceğiz. Üçüncü sayımının oyunu bu: Bir aydın seçin. Şair, tarihçi, sosyolog, dil bilimci, şarkıcı, oyuncu, senarist, yönetmen, bestekâr ya da başka biri, fark etmez. Birini seçin. Özellikle ekranlarda çok fazla gözüken

biri olsun. Onu takip edin. Kitaplarını okuyun, hayatını araştırın, onu anlamaya çalışın, ta ki onu eleştirebilecek seviyeye gelinceye dek. Yapılan işte derinleşin. Ve gözlerinizi açın. O aydının size neleri unutturduğunu görün. Sizi nasıl sana benzemeyen insanlara benzetmeye çalıştığını, sizi nasıl oyuncak yerine koyduğunu fark edin. Ve 'konuk' olacağı televizyon programı için hazırlıklarınızı yapın. Silâhlanın. Neyiniz var neyiniz yoksa satıp silâhlanın. Müteahhiti öldürmek için harcadığınız paradan daha fazlasını bu oyun için harcayın. Tabanca, bolca mermi, patlayıcı ve dağa tırmanış takımı alın.

O gün geldiğinde, kanalın binasının etrafına patlayıcıları yerleştirin. Sonra gizlice binaya girin (temizlikçi, görevli kılığında ya da başka bir kılıkta bunu yapabilirsiniz) ve elektrik dairesinin etrafına ve jeneratörlerin olduğu yerlere yine bu patlayıcılardan koyun. En nihayetinde de stüdyoya gizlice girip bekleyin. Aydınımız, yıllardır söyleyip durduğu o şarkıyı söylemeye başladığı anda canlı yayında vurun onu. Ve hemen ardından, önce elektrik dairesindeki etrafındakileri, sonra da jeneratörlerin etrafındaki bombaları patlatın. Karanlığa gömülen binayı, tırmanış takımı ile pencereden terk edin.

A.

“Ve o kâfirler, seni tutuklamak ya da öldürmek ya da sürgün etmek için tuzak kuruyorlardı. Ve onlar, bu tuzağı kuruyorlarken; Allah da tuzak kuruyordu. Ve Allah, tuzak kuranların en hayırlısıdır.”

ŞEHİR KEREYANININ
KESİLMESİ
NEDENİYLE STÜDYOMUZDA
YAYIN YAPAMIYORUZ
ÖZÜR DİLERİZ

dünyada yaşama kılavuzu

Dünya pratik bir yerdir
Teori diye bir şey olamaz burada
Sen bakma bu avrupalıların uydurduklarına
Onlar yüzünden asırlardır ne oluyorsa oluyor
Milyonların canına

Dünya pratik bir yerdir
Bunu kafana kazı
Zaten kazınmıştır alnımın çatına diyorsan
O halde üstünden geç, daha da belirgin olsun yazı

Dünya pratik bir yerdir âmennâ
Kıyas ile kıyası kıyas etmişti dostum
Kıyas edebileceğimiz bir hayat daha yoktu bir dünya
Anla işte temtek bir hayatımız var dümtek bir dünya

Dünya pratik bir yerdir uygulamalı
İnsan olabilmek için gerekli tüm bilgiler verilmiş
O halde neye tembihlendiysek onu uygulamalı
Aksi takdirde bize kalan ziyan âmel vahim iş

Dünya pratik bir yerdir teori meori yalan
Ya ne yüzden böyle aceleyle bir şeyler karalıyor soldaki melek
Ya ne yüzden sanıyorsun?
Ama bilmez o bilemez gâvur nereden bilecek

Dünya pratik bir yerdir gerisi yutturmaca
İttirmece kaktırmaca biraz da sundurmaca
Tarif izahat kullanma kılavuzu videolu anlatım
Hiçbirine kanma dostum yoksa halin nice

Dünya pratik bir yerdir böyle der özgûrî
Ne varsa içinde var bir de dön doğaya bak
Al kılincını, bin atına, doğru köye git iyisi mi
Yoksa elinde ne bir kılınç ne de bir at kalacak

özgûrî.

katil, maktul ve katliam

*Evi terk et!
Şarkıyı terk et!
Kalbini terk et!*

1.

KVL’NİN ETİ YENİR Mİ? GENÇ NESİL NE YESİN? POPÜLER KÜLTÜRÜN RAPÜLER KOLU, KÜLTÜRÜN İÇİNDE PİŞEN BU KOLU YEMEK HELAL MİDİR? EĞİTİM BAKANI MİLLİ MİDİR, MİLLİYSE NİÇİN BİZİ ÜZMEKTE? İBN ARABİCİ AYDINLAR İBN RÜŞD’E KAYINCA BİZ KİME KAYMIŞ OLDUK? HANÇER YARASININ TEDAVİSİ İÇİN SIRTIMIZA HANGİ YÖNTEMLERİ UYGULAMALIYIZ? VE YOLCULUK NEREYE HEMŞEHRİM? SORULARI ETRAFIGINDA BİR DENEME

Nereyi terk ettik? Nereye gittik? Dönüş ne zaman?

Cımbızla seçilerek piyasaya sürülmüş cümleler duyuyoruz etraftan. Geçenlerde bir televizyon programında, sunucu şöyle bir şey söyledi: “Filimdeki hırsız, esasında Robin Hood gibi, öyle değil mi? Görevi, kötü zenginden alıp iyi fakire vermek.” Robin Hood’un görevini yıllarca, zenginden alıp fakire vermek diye bilirdik biz. Lügatimizde bu gibi ayrımlar yoktu. Peki, kimmiş bu ‘kötü zenginler’ ve ‘iyi fakirler’? Kırkta bir zekâtını mı vermiş de iyi olmuş bazı zenginler? Aç insanın dini olduğu mu görülmüş de kötü olmuş bazı fakirler? Açık açık konuşalım. Konuşalım ama açık açık konuşacak kadar dürüst müyüz? Kiliseler ve Liseler dürüst müdür? Onun dinleyicisi dürüst müdür? Mesela bu KvL’yi takip edebilir miyiz? Güvenilir midir onun gideceği yollar? Evi, Şarkıyı ve Kalbini terk et dediler. Onların peşinden gidip de terk edilir mi bu güzelim yerler? Üstelik evsizlerin, şarkısızların ve kalpsizlerin pıtrak gibi çoğaldığı bu zamanda? Böyleyken bir Gemi’yi bırak, başkalarının kayığına bile binmeye korkarız. Fakat kaybedecek neyimiz var, kazanacak onca şey varken?

Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan mülksüzler miyiz? Yoksa kazanacak neredeyse hiçbir şeyi kalmamış kodamanlar mıyız? İyi fakir miyiz, kötü zengin mi? İnternette dolaşan bazı bilgilere güvenecek olursak, Amerika’da, özel işletmelere ait hapishanelerin sahipleri olan ‘kötü zenginler’, Amerikalı gangster rapçilere milyonlarca dolar para veriyormuş. Neden böyle bir şey yapıyorlar? Şarkılarında-

ki şiddet, küfür, taciz içerikli sözleri artırmaları için. Böylece kendi gettolarında ana akım haline gelecekler, onları dinleyen insanlar, özellikle de gençler daha kolay gaza gelecek, şiddete başvuracak, çeteleşecek, hırsızlık, gasp yapacak, tecavüz edecek ve en nihayetinde özel işletmelere ait olan bu hapishaneleri boylayacaklar, böylece de hapishane sahibinin kârı artacak. Şimdi o gençlerin nasıl bir şeye kurban gittiklerini, onların ailelerininse nasıl bir ihanete uğradıklarını bir düşünün. Kendi ırkından, kendi mahallesinden çıkan, aynı kelimeleri kullandıkları, benzer hayatları yaşadıkları, bu yüzden de birer ‘rol model’ olarak gördükleri o rapçilerin, bu gençlere nasıl ihanet ettiklerini bir düşünün. Şimdi de Türkiye’yi düşünün.

Kimler nerelerden ne paralar alıyor, kimler hangi işlerle geçimini sağlıyor, kimler nerelerde okumuş, nerelerde yetişmiş? Köy Enstitülerinin kapatılmasının ardından yetişen bütün nesillere üç seçenek sunuldu Türkiye’de, hâlâ da sunuluyor. Bunların ikisi halk arasında en revaçta olanı. Bu seçeneklere ulaşamasa bile herkesin gözü onlarda. Üç seçenek: İmam Hatip’e gideceksin; süper liselere gideceksin ya da düz liselere/meslek liselerine gideceksin.

İmam Hatiplere gidenlerin yapabileceği meslekler belliydi: İmamlık, Din dersi öğretmenliği, vazilik vesaire. Eğer daha cambazsan siyasete atıldın. Cambazlık mühim, çünkü o zamanlar siyasal İslam denen şeyin geleceğini görmeyi gerekiyor. Yeterince cambaz olanların şu an geldiği, getirildiği yerlerden belli bu.

Süper liselere gidenlerin bir kısmınınsa ulaşmak istediği yerler genellikle ‘beyin göçü’ odaklıydı. Doktor olup Amerika’ya gitmek ya da eğitimin kalanını Avrupa’da tamamlamak filan derdindeydiler. Kalan kısım ise beyaz yakalı olarak üretim sektörüne ya da hizmet sektörlerinden birine girmek için çabalıyordu.

Meslek liseleri ve düz liselere gidenlerin büyük çoğunluğuysa mecburiyetten dolayı oraları tercih ediyordu.

Peki, bu üç ‘fabrika’dan herhangi birine giren bir öğrencinin hali nedir? Bunu soran bir aile var mıdır? Ben şahit olmadım. Bu okullarda neler öğre-

tildiğini sorgulayan bir Allahın kuluna rastlamadım.

İmam Hatip'e gidene ne oldu? Öğretilen afyon din anlayışını benimsedi, kimisi üniversiteye devam etmek isteyip de alınmadı ve geçmişin 'şaaşası'yla gaza gelerek Türkiye'yi uçurumun en dibine getirecek 'oy'lar verdi.

Süper liselere, anadolu ya da fen liselerine gidenlere ne oldu? Gidebilen yurtdışına gitti. Gidemeyen buralarda bazı işleri kovalamaya çalıştı. Kalanlar da en azından aç kalmayalım diye bir şeylerin yolunu tutturmaya, bir düzen kurmaya çalıştılar.

Meslek liselerine gidenler de nereden parayı bulabileceklerse o işi kovaladılar. Fabrikalara ya da sanayiye işçi olarak girdiler. Bir kısmı inşaat işçiliği, şoförlük gibi işler yapmaya başladı. Bir kısmı da turizmci, polis, esnaf, emlakçı vesaire oldu. Baban hangi imkânları sunabiliyorsa o doğrultuda bir mesleğin oluyordu.

İmam Hatiplerin verdiği afyon eğitim, süper liselerin verdiği muasır medeniyetlere dönük eğitim ve meslek liselerinin/düz liselerin 'gittiği yere kadar' psikolojisiyle verdiği eğitim sonucunda Türkiye'de aşağı yukarı üç tip nesil yetişti. Hâlâ da yetişmekte. Birbirine bu kadar zıt gözükken bu üç tip öğrenci modelinin birçok ortak özelliği vardı nedense. Üretemeyen, tüketen, daima kâr-zarar mantığıyla düşünen, kitap okumayan, 'vasat beyinli' ve mağdurdur. Bunlar her üç tip öğrencide de bulunan özelliklerdi. Ve bunların hepsi de nedense iktidarların işine gelecek şeylerdi.

Burada kısaca birkaç anımı anlatmak istiyorum. Konunun anlaşılması için ve özelliklerini saydığım bu karakterleri bol keseden atmadığım görülsün diye bizzat yaşadığım birkaç olayı anlatacağım. Neslimizin şu anki halini anlamak gerekiyor.

Kıbrıs'ta üniversitede okuyan birine, "Ada birleşir muhtemelen" demiştim. Bunun karşılığında bana şöyle bir şey söyledi: "Ne güzel işte, bir sürü karı gelir." Gelen 'karılar' Rum karıları tabii. Benim de aklıma Orhun Yazıtları geldi: "Çinlilerin tatlı sözüne, yumuşak ipeklisine kanıp Türk halkı, çok sayıda öldün. Türk halkı, mutlak öleceksin." O Türkler bu Türklerdi demek ki.

İkinci hikâye, bir üniversitenin sınıfında gerçekleşti. Sınıfta 3-4 tane Afrikalı, 6-7 tane Türk, 2-3 tane de Arap öğrenci vardı. Hoca, sınıftaki bir Türk öğrencinin sırasında gördüğü kitabı eline alıp baktı. Ardından da gülerek sınıfa gösterdi. Hiçbir tepki

alamayınca sordu: "Karl Marx. You know who is he, ha?" Yine hiç kimse cevap vermeyince tekrar sordu: "You haven't heard of him before? Das Kapital?" Hoca inanamayıp tek tek sordu öğrencilere. Afrikalılara, Araplara, Türklere, tek tek. Türklere, "Hiç duymadınız mı oğlum hayatınızda Karl Marx'ı?" diye Türkçe de tekrarladı soruyu. Sınıftaki hiç kimsenin bilmediği anlaşıncı hoca kısaca anlatmaya çalıştı.

Üçüncü hikâye bir markette geçiyor. Genç bir çocuk, aldığı ürünü kasadan geçirirken, kasiyer bir yanlışlık yapıyor, bunun üzerine de çocuk, "Sorun değil, ben de markette çalışıyorum, bilirim nasıl olduğunu" diyor. Kasiyer gülümsüyor. Çocuk devam ediyor: "Süpermarketler üniversite mezunlarıyla dolu." "Sen ne mezunusun?" diye soruyor kasiyer. "Tarih." "Ne güzel. Tarih okumayı isterdim." "Sen ne okuyorsun?" "Mühendislik. Epeyi alâkasız. Hangi tarihçileri okursun?" "Halil İnalcık." "Tabii, o olmazsa olmaz. Başka?" Düşünmeye başlıyor tarihçi. İyice düşünüyor. "Şu şey vardı... İsmi aklıma gelmedi. Geçenlerde televizyondaydı hatta. Üçüncü Selim'le ilgili konuşuyordu." Aynı programı kasiyer de izlemiş olacak ki, "İlber Ortaylı mı?" diyor. "Heh, o!" diye ünlüyor tarihçi. "Başka?" diye soruyor kasiyer. Tarihçinin aklına başka tarihçi gelmiyor. "Sen tarihle ilgili kitaplar okur musun?" diye soruyor kasiyere. "Okumaya çalışıyorum. Toynbee'yle İbn Haldun'u okumamı tavsiye ederim" diyor kasiyer. Tarih mezunu çocuk Toynbee'yi ilk defa duyduğunu söylüyor. İbn Haldun'uysa duymuş ama hiç okumamış.

Uzattım, biliyorum. Fakat daha da uzatmak istiyorum. Uzatıp sizi sıkmak, bunaltmak istiyorum. İçiniz sıkılsın. Zayıf olanlar okumayı yarıda bırakın bu sayede. Zayıf olanlar, dert edinecek rüşte erişememiş olanlar, ne sunulursa onu alanlar, sosyal medya profilinin ana sayfasında okuduğu, gördüğü şeylerden başka bir şey öğrenmeye talip olmayanlar, boş bir kafayla Türkçe rap yapanlar ve onunla gaza gelenler, Türkçe rapin gençlere berbat şeyler aşılmasını isteyenler, Türkçe rap, kendilerinin miskinlik, şehvet, haset ve kibir organlarının okşanması için dinleyenler ve yapanlar, 'kötü zenginler'e karşı 'iyi fakirler' olanlar canları sıkılıp da çıksın istiyorum. Kalanların da içleri sıkılsın istiyorum. Dertlensinler.

Lise. Anadolu Lisesi. Lisenin koridorunda resim sergisi açılmış. Resimler arasında Pablo Picasso'nunkiler ağırlıkta. Derste öğretmen bir, beğendiniz mi sergiyi minvalinde bir şeyler soruyor.

Öğrencilerden, denemelerde ve derslerin imtihanlarında genelde okulun birincisi ya da ikincisi olan kız şunu soruyor: "Hocam, o resimlerdeki kişilerin neden ağızları-burunları kare-üçgen şeklinde?" Diğer öğrenciler de onu onaylıyor ve itiraz ediyorlar resimlere. Başka bir öğrenci gülererek okul birincisi kıza cevap veriyor: "Kübizm anlayışına göre resmedildikleri için öyleler onlar." Kız sıkılarak şöyle bir şey söylüyor: "Of, sen de her şeyi siyasete bağlıyorsun. Ne alâkası var?" Evet, sonuna *izm* gelen her kelimenin siyasî bir tabir olduğunu düşünüyor okul birincisi lise son sınıftaki bu kız.

Velhasıl, Ve'l Asr. Böyle bir çağa geldik. Ne demiştik? İmam hatipler, süper liseler, meslek liseleri. Bu arada kimler çiftçi oldu, kimler hayvancılıkla uğraşmakta karar kıldı bilmiyoruz. Fakat bunun olmaması için köylünün sırtına her türlü yükü önceden bindirdiler. Köylü babalar da tarlasını, hayvanını satıp çocuğunu okutmak için çabaladı. Kimisi okuyabildi kimisi geriye baktığında dönecek köy bulamadı. Şehre mahkûm oldular.

Şimdi bu üç seçeneğin herhangi birinden çıkan genç bir bireyden ne beklenebilir? Bunu soralım. Bu çocukların, Amerika'daki gettolarda yaşayan çocuklardan ne farkı var? Oradaki rapçilerin yaptığı şeyi burada kim yapıyor? Onları çeteci rapçiler ve hayat koşulları bu noktalara getiriyorsa, buradaki çocukları kim bu noktaya getiriyor? Hangi nokta diye soruyorsanız ilkokulu ve liseyi bitireli epeyi

2.

Cinayetin izahından sonra, şimdi de olayın faillerine gelelim.

Halkın saptırılmasından kim sorumludur? Kendisi mi, yöneticiler mi? Yoksa aydın mı? Yalana kanan, kendisi de yalancı olduğu için mi kanmakta? Çoğu zaman bu böyle. O halde tüm sorumluluk halkın kendisinde mi? Herkes kendisinden sorumlu. Fakat aydınların ve yöneticilerin durumu farklı. Yöneticiler kat'î suretle yönettikleri herkesten sorumludur. Bu kesin. Bu yüzden de o yönetim makamına ya cahil cesaretli aptal insanlar ya dünyanın en kötü insanları ya da (küçük bir ihtimal de olsa) özü en iyi şekilde bilen liyakat sahibi insanlar gelir. Yöneticiyi getiren halk da yönetici kadar sorumludur.

Peki, ya aydınlar? Onların sorumluluğu daha fazladır, günahı daha büyüktür. Eğer iktidarın sofrasından yiyip içen bir aydınsa ve iktidar da halkına zulmediyorsa, iktidarı pekiştirdiği için yönetici yö-

uzun zaman olmuş olmalı ki unutmuşsunuz demektir. Mezun hayatınızda başarılar. Fakat şunu söyleyelim ki, Amerika'nın gettolarındaki okullarda, öğretmenler, çocuklara nasıl ki bir şeyler öğretmeyi geçmiş, okula silâh getirmesinler, o bile yeterlidir diye düşünüyorlarsa, bizde de bir şeyler öğretmeyi geçmiş, biraz ahlaklı ya da daha seküler bir ifadeyle, saygılı olsunlar yeterli diye düşünmekte. Doğudaki durum çok daha fena. Öğretmenine bıçak çeken, "Bana İngilizce öğreteceğine kendin Kürtçe öğren" diyen öğrenciler var.

Okulda arama yapıldığında sigarasını, telefonunu saklayanların haricinde uyuşturucu saklayanlar da peyda oldu. Özellikle özel okullarda mutlaka her mezunun şahit olduğu bir "seks dedikodusu", "çıplak fotoğraf" ya da "seks kaseti" olayı yaşanıyor. İnsanlıktan çıkmışçasına işler yapılıyor. Ben birçoğuna şahit oldum. Çoğumuzun aklında lise anıları buruk ama gülümseten tecrübeler olarak kalmıştır. Fakat bir baba gibi düşündüğünüzde işler hiç de insanca değil. Tuvaletteki sabun koyma yerlerine işeyenler, tuvaletlere yiyecek atımlar, derste porno izleyen hatta masturbasyon yapanlar, kızların etek altlarını fotoğraflayan erkekler, masanın üzerine çıkıp, dans ederek eteğini kaldıran kızlar, okulun ücra yerlerinde ilişkiye girenler. Bunlar, benim şahit olduklarım. Aklıma gelmeyen birçok şey daha var.

nünden; halkı uyarmadığı, uyandırmadığı, uyuşturduğu için de halk yönünden suçludur. Bu yüzden günahı katmerlidir.

Peki, eğer halkını tanımayan, bilmeyen bir aydınsa? Bu sefer de yaptıkları daha kötü bir iktidara zemin hazırladığı için yönetici yönünden; daha kötü seviyede bir halk hazırladığı için de halk yönünden suçludur. Yani günahı katmerlinin de katmerlidir.

Halkın suçu ise kandırılırkenki farkındalığı kadardır. Örneğin namazını kılan, orucunu tutan bir köylü baba, oğluma/kızıma gâvurca şeyler öğretmesinler, Kur'an öğretilsin, namaz kılsın, vatanına, milletine hayırlı, ahlaklı birisi olsun diye düşünerek, çocuğunu İmam Hatip'e yazdırıyorsa; bunu yaparken hangi derecede, "İktidar zaten Müslümanların elinde, İslâm'ın geleceği parlak, bir yerlerden makam mevki gelir, aç komazlar bizim oğlanı/kızı, İmam Hatipli olunca bakarsın biz de bir

yerlerden faydalanırız, partiye de üye oluruz, biraz rahatlarız, çocuklarımıza bir yerlerden toprak filan da ayarlar, miras bırakırız” diye düşünüyorsa, o derecede suçludur. Yani kabahati, çakallığı kadardır. Ne kadar art niyetliyse, ne kadar cebini düşündüyse, ne kadar kamu malını diğerleriyle birlikte yağmalamayı düşündüyse o kadar suçludur. Bu bakımdan aydın ve yönetici kadar olmasa da onun da epeyce suçu vardır. Ama kendi günahından dolayı sadece.

Gelelim tekrar aydına.

İki tip ‘aydın’ var. Biri yalandan, diğeri gerçek. Biri popüler kültür icracısı, diğeri halktan kopmayan. Popüler kültür ile halktan kopmamak arasında bariz bir çizgi var. İlkinde halkın dediğini yaparsın, ki bu en yanıltıcı iştir. Onun isteklerini karşılarsın. Bu istekler oburluk, şehvet, tembellik gibi şeyler üzerinedir. Mesela bakarsın ki halkın gençleri mağdurdur. Onların nefsinin sınayan çokça şey var ve onlar da parasızlıktan ya da başka şeylerden dolayı iki arada bir derede iyice bocalayıp duruyorlar. Turizm politikası tamamen Olgalara, Nataşalara, sekse ve içkiye göre kurarsın. Buna aracı olarak da ‘aydın’ları, eli kalem tutanları, gazeteleri, medyayı kullanırsın. Ya da diyelim ki halkın üzerinde çok fazla baskı var, fukaralık, yoksunluk, bağımlılıklar, stres vesaire. Bu da çokça şiddete yol açıyor. Baskı altındaki babalar karılarını dövüyor, çocuklarına dayak atıyor, lanet işler yapıyor. Baba, açıyor televizyonu ve haberleri izliyor. Kim kimi dolandırmış, kim kiminle yatmış, hangi siyasetçi ne demiş, hangi terör örgütü ne eylemi yapmış, nerede ne rezillik olmuş izliyor. Böyle bir dünyada da ister istemez insanlara, hatta karısına, kızına dahi güvenemez hale geliyor. Böyle bir durumda da karakterine bağlı olarak ya hiçbir şeyi umursamaz hale geliyor ya da aşırı derecede paranoyaklaşıyor bu baba. Ya hiçbir şeyi umursamamış, herkes her türlü pisliği yemiştir, bir keriz biz kalmışız psikolojisiyle gözü dışarı kayıyor. Karısını aldatıyor, zengin olma hevesine düşüyor vesaire. Buna karşı çıkan karısını, kızını dövüyor. Bir yandan da içkiye filan başlıyor. Diğer tip olan paranoyak babanın da bu haberlerden sonra en büyük korkusu kendisi, yani kendisinin insanlardaki ‘imaj’ı oluyor. Bu yüzden de böyle pislik bir dünyada, sürekli olarak ‘ya namuslarına leke gelirse?’ paranoyaklığını yaşıyor. Karısının, kızının, devlet babanın, vatan annenin namuslarına ya leke gelirse? Haberlerin ardından diziler başlıyor. Bilin bakalım dizilerde neler var? Tabii ki de halktaki bu

damarı gören yapımcıların çektiği, namus, töre, şiddet, ‘dişilik’, aile faciaları, aldatmalar, savaş, askerler, milliyetçilik, teröristler, ‘testosteron’, orospular, şerefsizler ve bilumum şey. Baba, bir yandan şerefsizleri görerek öfkeden deliye dönüyor, bir yandan da ‘kahramanlar’ı görerek gaza geliyor. Ve kendi küçük dünyasında küçük günahlarla kavrulup gidiyor.

‘Aydınlar’ın bir kısmı halkın bu gibi hasletlerini okşayarak icra ederler işlerini ya da icra edilmesine sebep olurlar. Bunların halk için kötü olduğunu, bu şeylerin onları canavara ve dünyayı da bombok bir yere çevirdiğini bilirler ama cepleri daha da şişsin diye bunları yapmaya devam ederler. Sonra da halka, ‘ünlüler’, ‘meşhurlar’, ‘sanatçılar’, ‘şarkıcılar’, ‘oyuncular’, ‘yapımcılar’ falan filan diye karakterli ve önemli kişilermiş gibi tanıtılırlar. Şarkıcı diye tanıtılanı şarkıcı, bilim adamı diye sunulanı bilim adamı, şair diye yutturulanı şair, tarihçi diye kakananı tarihçi sayar halk.

“İki tip ‘aydın’ var... ..Biri popüler kültür icracısı, diğeri halktan kopmayan. Popüler kültür ile halktan kopmamak arasında bariz bir çizgi var. İlkinde halkın dediğini yaparsın, ki bu en yanıltıcı iştir” dedim girişte. Gelelim diğerine.

Diğerinde halkla birlikte olduğun için halkın ihtiyacı olan şeyi yaparsın. Yani zaten onların arasında yaşadığın, onların hislerini tattığın, onların çilelerini çektiğin, onlarla hemhal olduğun için onları tanırırsın. Onları tanıdığın için kendini de tanırırsın. Kendini tanıdığın için de onları tanırırsın. Onların neye ihtiyacı olduğunu kendi içinde hissedersin, bilirsin. Ve bunun için koşturursun. Derdin bu olur.

Diyelim ki halkta kötü huylar gördün, ki bu sende de mutlaka vardır, o halde kendini düzeltmeye bakarsın. Bir erkeksin ve karıya kıza sapıkça mı bakıyorsun? Önce davranış olarak bunu keseceksin. İçinde hâlâ buna karşı bir istek olacak. Fakat davranış olarak bunu yapmayı kestiğin için düşüncen de iyileşecek. Düşüncenin ardından da niyetin iyileşecek. Sen iyileşince toplum, bir tümörlü hücreden daha kurtularak biraz daha iyiye gitmiş olacak. Sonra da bu tedavi toplumda yayılacak. Nasıl yayılacak? Sen yayacaksın. Tabii ki herkes düzelmeyecek, fakat düzelen insanlar öyle bir düzen kuracak ki, kötü insanlar dahi iyi şeyler yapmaya zorlanacak. Bunun sıralaması budur. Fakat bunların gerçekleşmesi upuzun zaman alır. Sırf bir kişinin iyileşmesi bile uzunca bir zamana tâbidir. Tabii bir yandan kadınlara bakma huyunu düzeltmeye çalış-

şırken başka bir yandan başka türlü mülkiyet tutkularını azdırırsan hiçbir zaman kurtulamazsın. Bunların hepsi bir bütündür ve bütün olarak bir yaşama biçimidir. Fakat yine de insan mükemmeli yakalayamaz. Bu yüzden ahirette günahları ve sevapları karşılaştırılır. Her iki hanede de bir sayı yazmak zorunda. Yazmıyorsa o kişi ya melektir ya da bebek.

Eğer halkın arasında yaşayarak onların derdiyle dertlenirsen, kendini de halkı da dürüstçe kurtarmak için inançla çabalarsan (ve bir gün elbet kurtulacaklarına inanırsan) ve bunu ömrünün son ânına kadar sebatla devam ettirirsen (ki bu yüzden son nefesimizde kelime-i şehadet getirmeye çalışırız, son ânında bile İslâm davasını sürdürdüğün kayda geçsin diye) cihat etmiş olursun.

Halkı tanımazsan, ‘kötü zenginler ve iyi fakirler’ şeklinde saçmalayan televizyon sunucusuna itiraz edemeyip, sorduğu sorulara şaşşal şaşşal cevap verirsin.

3.

Ne demiştik? Velhâsıl Ve’l Asr. Sözü’nün kısısı, Asr Sûresi. Sözü’nün kısısı, çağ. “Çağ dile gelsin. İnsanoğlu kesinlikle ziyan içindedir.” Çağ, çağımız, çağımızın insanı ziyan içindedir. Söze böyle başladık. Nereye geldik? Terk edişe. Evi, şarkıyı, kalbimizi terk ettik. İnsanları da buna çağırdık. “Evi terk edip, şarkıyı ve kalbi, teslim olduk isyanımıza. Çünkü dönmek, orada olmadığımızı, orada bir yer olduğunu, orayı terk ettiğimizi yani, anlamakla başlar” diye bir kelâm ettik. Biz kimiz? Türkiye’de yaşayan, İmam Hatip’e ya da süper liseye ya da meslek lisesine giden herhangi bir genciz. İki genciz. Bu ‘fabrikalar’da bize öğretilenleri terk etmeye kararlıyız. Çocukluğumuzdan beri, bize aşılana hırs ve rekabeti; “12 sene oku, ömrün boyunca rahatsın” yalanını, “devlete kapağı at, yan gelip yatarak güzelce yaşarsın” dolanını, “köprüyü geçene kadar ayıya dayı de” konulu “dayının torpiliyle seni X firmasına sokalım, ondan sonra sen ilerlersin zaten” dalaveresini, “dünyaya ayak uydur, başka şansın yok” palavrasını, “sen sektöre bir atıl, hobi olarak şiir de yazarsın rap de yaparsın” hikâyesini terk edeceğiz. Çünkü terk etmezsek, geriye baktığımızda orada bir köy, bir vatan, bir aile, bir yâr kalmamış olacak. Topluca toprakla ilgilenmezsek, sonumuz topluca toprak olacak. Aynı havayı soluduğumuz insanları kardeşimiz olarak görmezsek, birbirimize, soluya-

vap verirsin. Halkı tanımazsan, köye taşınan kerhaneyi konu alan bir hikâyenin içinde ne köylüler tarafından ne de başkaları tarafından ‘zina’ kelimesinin kullanıldığı bir senaryo yazar ve bunu çekmesi için vasat birine satarsın. Çünkü halkı tanımaktan acizsindir. Allah seni, bunu tatmaktan aciz kılmıştır. Sonra da böyle komik işlere imza atarsın işte: *Cingöz Recai, Uzaklarda Arama*.

Halkı tanımak da meziyet değil. Bu tanışmayı niçin yaptın? Onu kazıklamak için mi ona yardım etmek için mi? Kazıklamak içinse cümlelerini cim-bizla seçer, tırnakçılık yaparsın. Biraz vicdanın varsa reklâm işine girdiğin için şiiri bırakırsın. O vicdan da köreldiği vakit yıllardır kötülediğin şirketlere kendini peşkeş çekersin. İyice kaşarlandığın vakit de banka reklâmı bile alsan, pişkin pişkin, şiir yazmaya devam ettiğini söylersin zavallı bir kadınla yaptığın zavallıca bir söyleşide.

cak havayı bile çok görmüş olacak, böylece de bir daha o havayı bile bulamayacağız. Asırlardır imece usulü ve cemaatçe yaşadığımız hayatı unutmaya çalışırsak, yapayalnız ve ziyan içinde öleceğiz. İnsanı tanımazsak, kendimizi de unutacağız. ‘Terk etmezsek’, geri dönemeyeceğiz. Şüphesiz ki Allah, halk ettiğini helâk etmesini de bilir.

Nereyi terk ettik? Nereye gittik? Dönüş ne zaman?

Evimizi terk ettik çünkü konformist, miskin, egzistansiyalist olmamayı seçtik. Niçin seçtik? Harekete geçebilmek için. Hareketsizliğin, vicdanımıza karşı bir ihanet olacağını gördüğümüz için seçtik.

Şarkıyı terk ettik çünkü şarkı ‘insan’ı unuttu. Şarkı bizi unuttu. Dilimizi, tecrübelerimizi, inançlarımızı, çilelerimizi unuttu. Bizi de bunları unutmaya teşvik etti. Bunları unutmamız için bize hücum etti.

Kalbimizi terk ettik çünkü yârimize verebileceğimiz kadar temiz bir kalbimiz kalmamıştı ortada. Öyle bir kalbi yârimize verebilecek yüzümüz yoktu.

Nereye gittik? Uzaklara. Yükseklerle. Derinlere. Kavrayıp belinden o kızı. Bir keskin nişancı menziline kalmaya gayret ederek.

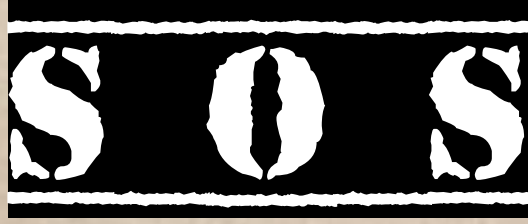
Dönüş ne zaman? ‘Baba’ olunca.

Sağlıcakla kalın. Allahaismarladık.

esen volkan.

İslâm'ın üç safhası vardır: Hira, Mekke, Medine.
Biz Hira'yı unuttuk.

Zencileri çağırıyorum

Çağırıyorum bütün zencileri, erkek kadın çocuk

Her neredesiniz, sizi çağırıyorum, acil, gelin

Zenciler, gelin, her neredesiniz, acil, çağırıyorum

Sizi, çağırıyorum bütün zencileri

Bütün zencileri çağırıyorum, gelin, zenciler, acele edin.

âlim 1

MÂLÛMAT (Kimseler Bilmiyor
Başımdaki Belâyı)
Geleneksel.

Kendini hiç
kayıp ve
kendi dilinde bile konuşmana
izin vermeyen
heykellerini ve enstrümanlarını
yok eden, um bum ba buumunu
yasaklayan
düşmanlar tarafından
kuşatılmış halde
buldun mu,
öyleyse başın belâda demektir
ciddi bir belâ
yasakladılar
um bum ba buumunu
başın ciddi mi ciddi bir
belâda

öf!

Herhalde birkaç asrını alacak
bunu başından def
etmek!

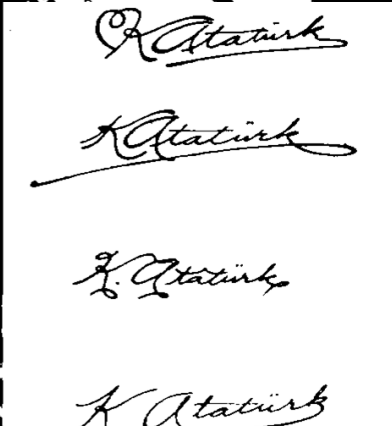
âlim 2

Başı büyük bir belâya
Hani anlatmışım ya,
Ciddi bir belâya
yakalanan
O insanlardandım ben de
Düşman esir almıştı bizi
Sarmıştı etrafımızı/kendi
Ülkesinde
Sonra da yasaklamıştı
Um bum ba buumumuzu

amiri baraka.

(tercüme: ediz kavanoğlu)

zabıt

- 1044, Şaban, Nef'i idam edildi.
- 1863, Eylül, Robert Koleji (Boğaziçi Üniversitesi) açıldı.
- 1888, Tarsus Amerikan Koleji açıldı.
- 1895, Recâizâde Mahmud Ekrem ile Muallim Nâci'nin başı çektiği, kafiye göz için mi kulak için mi tartışması vuku buldu.
- 1925, Aralık, Türkiye'de uluslararası takvim ve saatin kullanılması TBMM'de kabul edildi.
- 1925, Eylül, İstanbul'da, Taksim'de yapılan bir baloya ilk defa Müslüman kadınlar katıldı.
- 1925, 21 Kasım, TBMM tarafından sıkıyönetim 1 yıl uzatıldı.
- 1925, 25 Kasım, Şapka Kanunu kabul edildi (bir tane red oyu kullanıldı).
- 1925, 25-27-28-29 Kasım, Erzurum, Maraş, Rize, Sivas'ta gösteriler bastırıldı.
- 1925, 30 Kasım, tekke ve zaviyeler kapatıldı.
- 1925, 26 Aralık, Günün 24 saate taksimine dair kanun kabul edildi.
- 1926, 17 Şubat, İsviçre'nin medenî kanunu, yapılan küçük değişikliklerle birlikte kabul edildi.
- 1926, Ekim, Alaturka musiki ilga edildi. Mekteplerde Türk musikîsi öğretimi yasaklandı.
- 1927, Nisan, İstanbul'da son üç buçuk ayda 180 kişinin intihar ettiği açıklandı.
- 1927, Haziran, İstanbul Emraz-ı Akliye ve Asabiye Hastanesi yani bugün ki Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi hizmete girdi.
- 1928, Nisan, Anayasadan, "Devletin dini din-i İslâm'dır" maddesi çıkartıldı.
- 1928, Ağustos, Türk (Rika) harfleri kaldırıldı, Latin alfabesine geçildi.
- 1929, Eylül, Arapça ve Farsça dersleri kaldırıldı.
- 1929, Eylül, Cumhuriyet Gazetesi'nin girişimiyle Türkiye'nin ilk güzellik kraliçesi seçimi yapıldı.
- 1932, Temmuz, Türk Dil Kurumu kuruldu.
- 1933, Mart, Türk Dili Tetkik Cemiyeti'nce eski sözcüklere Türkçe karşılık bulmak için Dil Anketi başlatıldı.
- 1934, Nisan, İstanbul Üniversitesi'nde açılan İnkılap Tarihi Enstitüsü'nde ilk dersi Milli Eğitim Ba-kanı Hikmet Bayur verdi.
- 1934, 1 Kasım, Cumhurbaşkanı Mustafa Kemal Paşa, "Bir ulusun yeni değişikliğinde ölçü, musikîde değişikliği kavrayabilmesidir. Bugün dinletilmeye yeltenilen musikî yüz ağartacak değerden çok uzaktır" dedi.
- 1934, 2 Kasım, İçişleri Bakanı Şükrü Bey (Kaya), radyo programlarından alaturka musikîyi kaldırdı.
- 1935, Haziran, 1924'te Meclis tarafından Cuma günü olarak belirlenen hafta tatili kaldırılarak, ilk kez Pazar günü hafta sonu tatil ilan edildi.
- 1936, Aralık, Milli Eğitim Bakanlığı'nın yayınladığı genelgeye göre, öğrenciye soyadıyla hitap edi-lecek.
- 1937, Şubat, İstanbul'da eşekle nakliyat yasaklandı.
- 1939, Mart, Adalet Bakanlığı, Türk (Rika) harfleriyle ders verenlerin cezalandırılmasına ilişkin ge-nelge yayımladı.
- 1939, Aralık, Türkiye'nin Paris'teki Uluslararası Şarap Kurulu'na katılmasına ilişkin yasa çıktı.
- 1941, Kasım, Türkçe Terimler Cep Kılavuzu yüksek okul öğretmenlerine dağıtıldı ve tüm yüksek okulların son iki döneminde Türk İnkılap Tarihi ve Türkiye Cumhuriyeti Rejimi dersinin okutulma-sı zorunlu oldu.
- 1942, Ocak, Türk Tarih Kurumu Ziya Gökalp'in bütün eserlerinin yayımlanmasına, Türk Dil Kuru-mu da yeni bir Kur'an çevirisine karar verdi.
- 1943, Eylül, Türkçülük akımının başlıca organı olan Büyük Doğu Dergisi yayımlanmaya başladı.
- 1945, Ocak, Teşrinivevvel, Teşrinisani, Kânunuevvel ve Kânunusani aylarının adları, Ekim, Kasım, Aralık ve Ocak olarak değiştirildi.
- 1946, 20 Mayıs, Türkiye, UNESCO Antlaşması'nı onayladı.
- 1949, Aralık, Türkiye-Amerika Birleşik Devletleri Kültür Antlaşması imzalandı.
- 1950, Kasım, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi ve "Bölgesel ve Azınlık Diller Avrupa Şartı" kabul edildi.
- 1951, Temmuz, Nâzım Hikmet Bakanlar Kurulu kararı ile T.C. vatandaşlığından çıkarıldı.
- 1952, Mart, Amerika Birleşik Devletleri'ni Türk modası sardı Amerikan moda dergileri, İstanbul Sa-rısı, Türk Kırmızısı, Helva Beji, Fes Rengi gibi renklerden geçilmez oldu Bir firma, Harem adı altın-da kozmetikler piyasaya sürdü.
- 1957, Ocak, Milli Türk Talebe Birliği "rock and roll" ve "striptiz"i yasaklanmasını istedi.

- o 1957, Mart, Ankara sokaklarında *rock and roll*: Gece sinemasından çıkan gençler Bulvarda *rock and roll* yapmaya başlayınca zabıta tarafından durduruldular.
- o 1958, Şubat, İstanbul Valisi Mümtaz Tarhan gece kulüplerinde striptiz yapılmasını yasakladı.
- o 1958, Mayıs, Amerikalı genç bir adam, Türkiyeli sevgilisini sokakta öpünce neredeyse linç ediliyor-du. Amerikalı genç ve sevgilisi 20'şer lira ağır hapis cezasına çarptırıldı. Yargıç "Nişanlı da olsanız Türkiye'de olduğunuzu unutmayın" dedi.
- o 1961, Mart, Konya'da Arapça öğreten 48 mahalle okulu kapatıldı.
- o 1961, Haziran, Yurtdışında öğrenim görmek serbest bırakıldı.
- o 1962, Nisan, Dolandırıcılığı ile ünlü "Sülün Osman" cezaevinde "Alinteri ile yaşamak" konulu bir konferans verdi.
- o 1969, Ocak, Fikir Kulüpleri Federasyonu'nun "Türk halkına mektup" başlıklı bildirisi toplatıldı.
- o 1969, Nisan, Milliyetçi Hareket Partisi yayımladığı bildiride "TRT solcuların elinde bir beyin yıkama aleti haline gelmiştir" dedi.
- o 1969, Temmuz, Türkiye'de bira sanayinin gelişmesi nedeniyle Emniyet Müdürlüğü birayı alkollü içki saymamaya karar verdi.
- o 1969, Ağustos, Milliyetçi Hareket Partisi (MHP) lideri Alparslan Türkeş, " 27 Mayıs ihtilaline taraftar değildim. Fakat bunun bir partinin lehine veya aleyhine yapılmasına mani olmak, sol temayülleri önlemek maksadıyla, ihtilalin başında yer almaya çalıştım," dedi.
- o 1969, Eylül, Türkiye İşçi Partisi, Adıyaman'da bir toprak ağası ve Alevi dedesi olan Sabri Tanrıverdi'yi aday gösterdi. Tanrıverdi'nin adaylığı parti içinde rahatsızlık yarattı.
- o 1971, 3 Ekim, TV'de ilk naklen spor yayını İzmir'den yapıldı.
- o 1973, Ekim, İlk köprü (Şimdiki adıyla 15 Temmuz Şehitler Köprüsü) açıldı.
- o 1977, TV yayınlarının süresi haftada 65 saate çıkarıldı.
- o 1979, Şubat, Milliyetçi Hareket Partisi Genel Başkanı Alparslan Türkeş "Türkiye'de sol terörün kar-şısında sağ terör bulunduğu iddiası asılsızdır. Tüm anarşi komünist silahlı gerilla teşkilatlarından gelmektedir. Bunun dışında sağcı denilen grupların yaptığı bazı kanunsuz hareketler vardır ki, bunlar yalnızca birtakım baskılar neticesinde karşılaşılan durumlardan olmaktadır. Bu olayları hiçbir sağ teşkilat veya parti metod olarak benimsememektedir. Sağda bir kadro yoktur Sadece münferit olaylar vardır" dedi.
- o 1979, Mart, İstanbul'a gelen Adalet Partisi lideri Süleyman Demirel, partililer tarafından benzin yok-luğunu simgelemek için at arabalarıyla karşılandı.
- o 1981, 5 Haziran, Genel ahlak kurallarını bozduğu gerekçesiyle, eşcinsellerin sahneye çıkması İstanbul Valiliğince yasaklandı. Daha sonra diğer başka valilikler de bu yönde karar aldılar.
- o 1982, Eylül, Türkiye'de ilk ve orta öğretimde din dersi zorunlu kılındı.
- o 1984, Ocak, Kürtaj uygulaması İstanbul'da başladı.
- o 1984, 5 Eylül, Uludağ Üniversitesi'nde bir grup kız öğrenci, başörtülerini çıkarmadıkları için Üniversiteden çıkarıldılar.
- o 1985 11 Eylül, Cumhuriyet tarihinin en büyük aşı kampanyası Cumhurbaşkanı Kenan Evren tarafından başlatıldı. Kampanya ile 5 milyon çocuk aşılandı.
- o 1985, 6 Ekim, Nakşibendi tarikatından Şeyh Mahmut Hoca, Fatih'teki Yavuz Sultan Selim Camii'nde verdiği vaazda, kadınlara, TV izlememelerini, gazete okumamalarını söyledi. Cumhuriyet Savcılığı, Şeyh Mahmut Hoca hakkında soruşturma başlattı.
- o 1985, 16 Ekim, Düzenlediği İzmir mitinginde haremlik-selamlık bölümleri oluşturan Refah Partisi hakkında soruşturma açıldı.
- o 1985, 28 Kasım, Dolmabahçe Sarayı'nın Harem dairesi halka açıldı.
- o 1989, 12 Eylül, Ortaokul ve liselerde yabancı dil zorunlu ders oldu.
- o 1989, 5 Kasım, Anayasa Mahkemesinin 'Türbanla derse girilemeyeceğini hükme bağlayan kararı' üzerine yurdun çeşitli yerlerinde protesto gösterileri yapılmaya başlandı.
- o 1990, 10 Ocak, Anayasa Mahkemesi, 'fahişe ve hayat kadınlarına yönelik tecavüzün' daha hafif hapis cezası ile cezalandırılmasını Anayasa'ya uygun buldu.
- o 1992, 16 Nisan, Genelev patroniçesi Matild Manukyan'ın Türkiye vergi rekortmeni olduğu açıklandı.
- o 2007, UNESCO tarafından Dünya Mevlâna Yılı olarak belirlendi.
- o 2010'da İstanbul 1 yıllığına Avrupa Kültür Başkenti oldu.
- o 2010, Ağustos, Sümela Manastırı 88 yıl aradan sonra ayin yapıldı.
- o 2010, 12 Eylül, Anayasa değişikliği ile ilgili 2010 Türkiye anayasa değişikliği referandumu yapıldı.

KUYRUKLARIN EN UZUNU SİGARA KUYRUĞU...

Bir paket Maltepe için saatlerce kuyrukta bekliyorlar

Günde 200 bin şişe bira stanbula kâfi gelmiyor

eskilerden.tumblr.com

İstisna dolayısıyla istihlak artmış olduğundan piyasada bira sıkıntısı görülmektedir. Darlığı basemtilerdeki bakkalların biraları ksek fiyatla yazlık gazinolara malarının doğurduğu belirtilmektedir.

Diğer taraftan, Tekel İdaresi her n İstanbul piyasasına 200 bin şişe bira arz etmektedir.

Ocak 1932

Türkçe Kuran

İlk defa okunan Türk-
Yâsin sûresini halk
büyük vecd içinde
dinlemişti.

Şimdi önce bugün 22 ocak
da Ayasofya'da Yerebatan
nda Hafız Yasser Bey tara-
rın okuduğu Türkçe Kuran-
sın Türkçe tercümesi okun-
tu. Ebatan Camii halkın teha-
ne maruz kalması, daha sa-
mat 10 da haremşin dol-
tu. Küçük camii içinde
ve erkek büyük bir kalay
vardı. Avluda ve sokakta

*Bankamızda açacağınız
Bir küçük hesapla siz de
Şansınızı deneyiniz.*

Milî Eğitim Bakanlığı tamim yayınladı

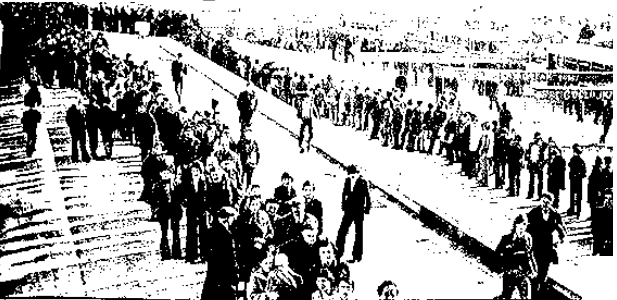
**Kız öğrenciler
mini giyemiyecak
erkekler kısa
saçlı olacak**

İşte bu o... İsmi fotoğraf yazınınca ağuşu, şöhretini artırarak
perde aktırlı Terry Moore. En güzel poz veren sanatçıdır.

**Güzel kadın fotoğrafı
acaba nasıl çekilir?**

Her kadının bir güzel tarafı
vardır. Bunu ışık ve gölgelerle
bulmak lazımdır..

Taksim'de rakı kuyruğu

eskilerden.tumblr.com

Yasada birten bira rakı sınıması da başlanış, yit-
medenyle bakkallarda bir şişe rakı bulamayan halk
sana mağazalarının önünde uzun kuyruklar mey-
retmiştir. "Bu ne biçim iş... Paramızla içki bu-
yuruz" diyerek saatlerce kuyruklarda bekleyenle-

**Bira, Ferdi Tayfur'u
dinlerken
negelenebilmektir**

BİRA

YAŞAMA SEVİNCİDİR

9 SAAT ARALIKSIZ UYUDU: Başbakan Özal, Bodrum Aktur Sitesi'ndeki evinde, eşi ile birlik-
te tatil yapıyor. Önceki gece 9 saat aralıksız uyuyan Özal, dün de Bodrum'da vatanı da
sohbet etti.

**Özal: «Kumarın artması
zenginlik işaretidir»**

**Hatice ninenin öfkesi
Çıplak geziyor diye
komşusunu dövdü**

Hatice nine tutuklandı
"Çıplak fotoğrafı nedeniyle bir aralıksız uyandı. Özal bu aralıksız uyandı. Özal bu aralıksız uyandı. Özal bu aralıksız uyandı."

**"Dünyanın sonu geldi
başımıza taş yağacak"**

■ Bir süre önce komşu ailesi için "Mi-
ni grip gırtlak ılgırlar" diyerek
döven ve çarışmış, mahkeme ta-
rından tutuklanan 70 yaş Ha-
ce nine "Dünyanın sonu geldi
Başımıza taş yağacak" diye ko-
muştu. Hatice'nin de kardeşin Spor-
e savundu "Çıplak Harim her
tazili meşhurları görüyor. Kendi
dışına kırık, gırtlak heres. Bana
baktı" diyerek ihbar ettim ama o
bana "Gör" dedi. Kızım ne de
yaşlıdır" diye kargılı verdi.

"Kaçınıcı asırda yaşıyoruz"
Komşusu Hatice nine tarafından çıplak geiyor di-
ye döşülen "Çıplak Harim" Hatice nine kaçınıcı asır-
da yaşadığını biliyor galiba. Millet kakaşa
geiyor bizi mini etekle garmış çok mu? "İbadi"

**Oğuz: "Herşeyi bilen
insan yeliştirmeyeceğiz."**

SEVMEK NEDİR BİLMİYORSANIZ
İÇKİ İÇMİYORSANIZ
DERT NEDİR BİLMİYORSANIZ
BU PLAĞI ALMAYIN

stereo san 45 lığı

SARHOŞUN BİRİ
bütün plakçılarda
I.M.C.5.Blok
Avrupa temsilcimiz

En hızlı Konya

Viagra, Konya'da satış rekorları kırdı. Rakı tüketiminde Türkiye şampiyonu olan ilde 4 ayda 117 bin 675 adet Viagra satıldı.

Şarkıyı terk et.

GLOBAL DÜŞÜNMEKTEN BAŞINIZ MI AĞRIYOR? BUYRUN,

İnsan hakları

SİZE İYİ GELECEKTİR

GLOBAL DÜŞÜNMEKTEN BAŞINIZ MI AĞRIYOR? BUYRUN, İNSAN HAKLARI SİZE İYİ GELECEKTİR

Önce aydınlarla başladı bu küresellik meseleleri. Ne zaman ki karşı tarafın bizden daha iyi işler yaptığını düşünmeye başladılar, o andan itibaren, menşei orada olan işlere burada şahit olduk. Ya olduğu gibi alınıyordu bu şeyler ya da birazcık üzerinde oynanarak buraya getiriliyordu. "Milletim nev-i beşerdir, vatanım ruy-i zemin" diyordu Tevfik Fikret, tıpkı "Avoir pour patrie le monde et pour nation l'humanité" diyen Victor Hugo gibi. İkinci Yenilerimiz, Fransızcadan ithal mısralar kuruyorlardı. Şekspir Türk olsaydı böyle yazardı diyerek çeviriler yapıyordu Can Yücel. "Enternasyonal!" diyerek işe koyuluyordu solcular. Oralardan diziler, filimler, kitaplar devşiriliyordu.

Birdenbire bütün insanlık oluvermişti derdimiz. Kendimizi unutmuş, el birliğiyle, oralardaki işleri takip ediyorduk. "İşçiler mağdur. Bütün ülkelerin işçileri, birleşin!" deniyordu. "Evet ya," diyorduk. "İşçiler mağdur. Derdimiz bu olmalı." "Kadınların durumu berbat. Ataerkil dünyaya dur diyelim" deniyordu. Hemen bir grup bu işleri üzerine alarak bunun için mücadeleler veriyordu. "Ezilen bütün halklar, ayaklanın!" deniyordu. İkimizden bir ezilen halk yaratıp, derhal bununla ilgili bir örgüt kurarak tüm şartları yerine getiriyorduk.

Topraklarımıza giren serbest piyasa ya da kapitalizm, daha ilk adımını atışından itibaren canımızı sıkmaya başlamıştı. Bu işin ayyuka çıkışı, celâli isyanları şeklinde tezahür etti. Avrupa'daki derebeylik düzenini buraya getirerek, toplum içerisinde 'milyonerler' yaratıp kendini kurtarmaya çalışan Osmanlı, halkın canına okumaya başla-

mıştı bile. Medreselerden mezun olan öğrenciler iş bulamıyor, çiftçi halk köleleştirilmeye çalışılıyor, Osmanlı'nın bu kararlarına isyan eden askerler görevden atılıyordu. İşsiz kalan, karnını doyuramayan bu öğrenci, asker ve diğerlerinin bir kısmı eşkıyalık yapmaya başlamıştı. Devletin bunları engellemesi bir yana, kimi zaman bizzat timarlı sipahiler de bu eşkıyalıklara dahil oluyordu. Topraklar emniyetsiz hâle gelince halk, dağlara, vadilere, ulaşılması güç yerlere kaçtı. Büyük Kaçgunluk bu şekilde başladı.

Bir yandan da saray borçlanıyor, gayrimüslimlerin elinde sermaye birikiyordu. 18'inci asırdan itibaren ekonomik gücü ellerinde bulunduran gâvurlar sözlerini geçirmeye başlar hâle geldiler. Bir müddet sonra Osmanlı ekonomisi gayrimüslimlerin eliyle giriş yapan sıcak para ile dönmeye başladı. Türklerin durumu hepten kötüleşti. Kapitu-

lasyonlar yüzünden, ucuz ürettiği malı buraya vergi ödmeden getirip satan Avrupalılarla rekabet edemeyince halk, Osmanlı'nın zanaat üretimi çöktü. Derebeylik yüzünden Türkler tarım da yapamaz hâle gelince, tarım toplumu olan Osmanlı'nın ziraat üretimi de çökmeye başladı. Buradaki gayrimüslimler de pazarda Avrupalılarla rekabet etmekte zorlanıyordu fakat ellerinde biriken sermaye ile birlikte son anlarına kadar zanaat ve ticarete devam ettiler. Patronlarının artık sarayda değil, Batıda olduğunu anlayan gayrimüslimler 16'ıncı asırdan itibaren gerçek patronlarıyla barışmaya başlamıştı.

Açık pazar haline getirilen Osmanlı'ya uzun bir süre düşmanmış gibi yaklaşmadı Batı. Özellikle de Fransa ve İngiltere. Osmanlı'yla savaşmıyordu, aksine, müttefiktiler. Böyle olduğu için, Osmanlı da gittikçe daha fazla kapitülasyon veriyordu bu ülkelere. Os-

1921 tarihli Azerice Sovyet Propaganda afişi. Solda "Dünyanın bütün işçileri, birleşin!" sağda "Bütün cihan fukara-i kasibesi ittihad edin!" yazıyor.

manlı'yla bizzat savaşmayan Batılılar, bu savaş işini Rusların ve İranlıların eliyle hallediyordu. Başına belâ olarak sarılan Ruslar ve İranlılar yüzünden Osmanlı başını kaldıramaz, iç işlerinin icabına bakamaz, güvenliği sağlayamaz hâle gelmişti. Rusların askerî baskısı bir yana, ekonomik gücü ve tüm imtiyazları ellerinde barındıran gâvurlar artık yavaş yavaş yönetimi ele geçirmeye başlamıştı. İlk olarak ıslahatlar yaptırmaya başladılar Osmanlı'ya, içerisindeki gayrimüslimleri rahatlatabilmek ve Osmanlı'yı tamamen ele geçirebilmek için. Bu şekilde de İnsan Hakları bu topraklara adımını atmaya başladı. Tüm bunlara serbest piyasa sayesinde ulaşıldı.

İnsan Hakları denilen şeyin bizde ilk ayağının Tanzimat Fermanı olduğunu söyleyebiliriz. Çünkü bu ferman, bilhassa Fransızların kabul ettiği İnsan Hakları Beyannamesi örnek alınarak hazırlanmıştır. Nasıl ki Serbest Piyasa padişahın verdiği kararlar bu topraklara girdiyse, İnsan Hakları da padişahın fermanıyla, 1839'da tepeden inme bir şekilde giriş yapmıştır. Bu fermanla birlikte Osmanlı'daki Ümmet Sistemi -Batıların tabiriyle Millet Sistemi- kaldırılmıştır. Nasıl ki bu topraklardan kapitalizm çıkmamış, Türk düzeni neşet etmişse; İnsan Hakları diye bir şey de çıkmamış bu topraklarda, Ümmet Sistemi teşekkül etmiştir. Bu tip, kapitalizm, İnsan Hakları gibi şeyler ancak tepeden inme bir şekilde buraya sokulabilmiştir. Polis kuvvetlerine ihtiyacın duyulmadığı Ümmet Sisteminden, herkesin 'eşit' olduğu Tanzimat'a geçildiğinde ilk itiraz Rumlardan yükselmiş, Rumlar, "Yahudilerle bir mi muamele göreceğiz?" diyerek itiraz etmiştir.

Peki, neydi bu Millet Sistemi?

Millet kelimesinin Türkçede, tamamen dinî bir anlamı vardır. Bu yüzden millet sistemi, doğuştan gelen, insanların seçemediği birtakım 'bilimsel' şeylere göre değil, insanın tercihine göre toplumsal düzeyinin belirlendiği bir sistemdir. Yani ırkî ya da kavmî olarak değil, dinî olarak ayrıma tâbi tutulmuştur halklar.

Bu düzen doğrudan doğruya İslâm hukukuna göre belirlenmiştir. Şeriatla halk ikiye ayrılır: Berâya (Müslümanlar), Reâya (Gayrimüslimler). Müslümanlar, millet-i hâkimidir. Gayrimüslimler ise kendi içlerinde ikiye ayrılır: Müşrikler ve Ehl-i kitap (Hristiyanlar, Museviler, Mecusiler, Sabiler). Bu ehl-i kitap da Müslümanlara zimmetli bir şekilde yaşar. İslâm hukukuna göre zimmîlerin varlıkları ve güvenlikleri İslâm devletinin sorumluluğu altındadır.

Türkler sofı, fütüvvet ehli ve gazidir. Toplum da bu karakterlere göre, kurumsallaşmış halleriyle üçe ayrılır:

Abdâlân, Ahiyyan, Gâziyân. Ve bir de kadınların bulunduğu Bâciyan topluluğu vardır. Bu üç karakter, Hadîd Sûresi,

İstiklâl Harbi'nin ardından Mustafa Kemal Paşa'yı karşılamaya gelen Bacierenler

25'inci ayetin bize işaret ettiği, ölçülü bir toplumun üç karakteridir: "Andolsun ki biz, peygamberlerimizi, apaçık delillerle gönderdik ve onlarla beraber de kitap ve teraziye indirdik, insanlar adaletle doğru muamele etsinler diye, ve demiri de indirdik ki onda büyük bir kuvvet ve insanlar için faydalar var; Bu, Allah'ın, dinine ve Peygamberlerine gayba inanarak yardım edenleri belirlemesi için-

dir. Şüphesiz Allah kuvvetlidir, daima üstündür." Buradan çıkan üç şey -Kitap, Terazi ve Demir- bir toplumun başarılı olabilmesi için gerekli üç temel şeydir. Fakat bu üçünün gerçekten işe yarar şeyler olabilmesi için o toplumun, "Allah'ın dinine ve Peygamberlerine gayba inanarak yardım ediyor" olması gerekir. Türklerde Kitap, Abdâlân olarak; Terazi, Gâziyân olarak; Demir de Ahiyyan olarak teşekkül etmiştir. Yani bu üç unsur, Türk'ün karakterini (Tüm Dünya'da -Araplar da dahil- bütün Müslümanlar Türk olarak bilinmektedir, eğer biz öyle bilmiyorsak, elimizdeki Kitap, Terazi ve Demir'i hayırlı bir şekilde kullanamayacağız demektir) ifade ediyor: Türkler asker millettir, ahlâka önem verirler, üretirler ve sofudurlar, yani ibadetlerini eksiksiz bir şekilde yapmaya özen gösterirler. Böyle olduğu için, bir de Müslüman bir ülkede yaşadıkları için, tüm şartlar elverişli olduğu için bu ibadetlerin yerine getirilmemesi, bir özürü olmadığı sürece bir suç olarak görülmüştür. Namaz vaktinde dışarıda olanlar cezalandırılır. Şimdiki gâvur mantığımızla (gâvur saati, takvimi, alışkanlıklarını kullandığımız için mantığımız da gâvura benzemektedir gitgide) bu cezalandırma işine itiraz edebiliriz. Edelim. Haklıyızdır da. Kur'an'da, namaz kılmayanların cezalarının ahirette verileceği bildiriliyor bize. Fakat bir Müslümanın (Dünya'ya yalnızca ve yalnızca Allah'a -Muhammed (s.a.v.)' in kulu ve resulü olduğu Allah'a- ibadet için geldiğini düşünen bir insanın) tüm hayatı, Allah'a rahatça ibadet edebilmesi için 'optimum' seviyedeysse, tüm Dünya işleri buna göre şekillendirilmişse o kişinin ibadetlerini keyfi olarak boşlaması hoş karşılanmaz, o kişinin tembel, aylak ve gitgide 'kötü niyetli' ve kalpsiz biri olduğu düşünülür. Çünkü bozulma, şeklin bozulmasıyla başlayan bir şeydir. Nitekim solcuların pek sahiplendiği Şeyh Bedreddin *Vâridat*'ta namaz kılmayan kimselerin cezalandırılması gerektiğini yazmış; Cumhuriyetçilerin pek sahiplendiği Yunus Emre de "*Namaz kılmayana sen / Müselmandır demegil / Hergiz müselman olmaz / Bağrı dönmüştür taş*" demıştır. Her neyse. Millet-i hâkimenin 'hayat tarzı', 'stan-

dartları' bu şekildedir. Gazilik, abdallık ve ahilik vardır kanında. Türk milleti bu yüzden asker millettir. Ezberinde Kur'an, şiir ve andı olduğu için. Bu yüzden daha ilk şeklini bulduğu andan itibaren ömrünü, Allah'ın rızasını alabilmek için çabalamakla, Kelimetullahı yaymakla geçirmiş, Peygamberimize benzeyebilmek için Hadis ilmini ortaya çıkarmıştır. Bu yüzden hadislerle uğraşan ilk insanlar Semerkant, Horasan gibi memleketlerden çıkmıştır.

Millet sisteminde Müslümanlardan sonra Ehl-i kitap gelmektedir. Yani Hristiyanlar (yalnızca Ortodokslar), Yahudiler, Mecusiler ve Sabiler (fakat şu an Sabilerden Dünya üzerinde kimsenin kalmadığı düşünülüyor). Bunlar Müslümanların çevresinde, yakınında, yöresinde at binemezlerdi. (Yine de at binabilen gâvurlara bir nebze iyi gözle bakılırdı. Çünkü at yetiştirmeyi Peygamberimiz tavsiye etmiştir.) Şahitlikleri, şer'i mahkemelerde görülen davalarda kabul edilmezdi. Kilise ve havralarının tamirlerini ancak izin alarak yapabiliyorlardı. Ayrıca Müslüman mahallelerine yerleşemedikleri gibi, cami, türbe, Mekke ve Medine gibi yerlerin çevresinde de mesken edinemiyorlardı. Gayrimüslimlerin, evlerini Müslümanlarınkinden daha yüksek yapmaya da hakları yoktu. Giyim konusunda da gayrimüslimler ile Müslümanlar arasında farklar vardı. Toplumdaki düzen böyle işliyordu. Yani Müslümanlar *serbest*, gâvurlar ise kanunlara tâbi idiler. Çünkü *serbest* demek, başı bağlı demektir. Müslümanların başı şeriata bağlı olduğu için onlar serbestçe hareket edebiliyordu. Gayrimüslimler ise toplumda, gözlemlenmesi gereken kimse-lerdi.

Saray nezdinde ise durum farklıydı. Her ne kadar Müslüman halk, ahiliği ve millet sistemini saraya mecbur kıldıysa da bir müddet sonra Osmanlı her ikisine de sırt çevirmişti. Bunun sebebi de gâvurla anlaşmasıdır. Bu düzenler ilk olarak 'devşirme' ile bozulmaya başlamıştır. Sonra da serbest piyasanın hâkim oluşu ile tehlikeye girmiş, İnsan Haklarının dahiliyle de rafa kalkmıştır. Zira kapitülasyonların ardından gayrimüslimler de askere ve memuriyete alınmaya başlanmış, ücretli ordu sistemine geçilmiş, Islahat Fermanı ile de kiliselerin çan çalma yasağı kaldırılmıştır. Gâvurların ekonomiye hâkim olmasından itibaren, Osmanlı'da daha önce hiç olmayan enflasyon baş göstermiş, 1580'lerden itibaren Avrupa'dan gelen ucuz gümüşe, kendi millî parasını bırakıp kucak açan Osmanlı'da, bu gâvur paralarının daha sonra piyasadan kaçmasıyla birlikte enflasyon körüklenmiştir. Tüm bunların akabinde toplum düzeni bozulmaya yüz tutmuştur. 1571'deki İnebahtı yenilgisinden sonra esas patronlarının Avrupa'da olduğunu düşünmeye

başlayan gayrimüslimler de yavaş yavaş Batılılarla yakınlaşmış, Osmanlı'nın batılılaşması olayı da bu şekilde başlamıştır.

"1740 tarihindeki kapitülasyonlarla birlikte Fransa, Katolikleri himaye hakkını elde etmişti. İngiltere ve ABD Protestanları, Rusya ise Ortodoksları koruyor/kolluyordu."

19'uncu asırda bu kollama işi ayyuka çıkmış, içteki ve dıştaki gâvurlar tam anlamıyla kenetlenmişlerdir. "Hima-

ye Sistemi" ile gayrimüslimler, Avrupa vatandaşlıkları almaya başlamış, bu yolla da Osmanlı kanunlarından paçayı kurtarmışlardır. Gayrimüslimler Hima-ye Sistemi ile birlikte vergi kaçakçılığı yapmaya başlamış, askerlik mükellefiyetleri ortadan kalkmış, cizye vermemişler, adî ya da siyasî suçlardan ötürü hiçbir şekilde yargılanamamışlardır.

Tanzimat döneminde eğitim yabancıların eline teslim edilmiştir. Bu yüzden bu dönemde Osmanlı, misyonerlerin oyun sahası hâline

gelmiştir. Misyonerler, Protestan'dır. Normalde millet sistemi içerisinde ehl-i kitap olarak, millet sayılan Ortodokslar, Protestanları mücrim (suçlu) sayıyorlar, bu yüzden de bu mezhep mensupları hakkında Osmanlı'dan cezai takibat yapılmasını talep ediyorlardı. Bir süre sonra Osmanlı, ABD'nin ve özellikle de İngiltere'nin baskılarıyla Protestanları millet olarak tanıdı. Bu şekilde de Amerikalı misyonerler Türkiye'ye akın etmeye, buralarda okullar açmaya, araştırmalar yapmaya, kiliseler kurmaya başladılar. İlk olarak halkı tahlil ettiler. Çünkü amaçları, Türklerin Hristiyanlaştırılması, Rum-Ermeni ittifakının sağlanması ve bu iki kilisedeki sapmaların düzeltilmesiydi.

Yaptıkları tahlilin sonucunda, Türklerin "gaza ruhu"nu ve Osmanlı'ya hayat veren şeyin de bu olduğunu gördüler. Fakat diğer yandan da devletin iki zayıf noktasını tespit etmişlerdi: Millet sistemi ve Kapitülasyonlar.

Yaptıkları bu çalışmalarla şunu görmüş oldular, Müslümanları Hristiyanlaştırmak mümkün değil. Bu yüzden de Ermenilere yönelmişlerdir.

"1834 yılında Londra'da basılan Missionary Researchers in Armenia adlı eserde şu sonuca ulaşılmıştır; Müslüman kitle Protestanlaştırılmaz ama düşman topraklarında bulunan Hristiyanlar üzerinde çalışarak düşmanın kalbine girebiliriz."

Daha sonra Ermenilerle birlikte Bulgarlarla da özel olarak ilgilenmişlerdir. Her yapılan ıslahatta bunların oyun sahaları daha da genişlemiş, daha fazla hakka sahip olmuşlardır.

İnsan Haklarının bu topraklardaki ilk örneği olan Tanzimat Fermanı halk nezdinde, "Artık gâvura gâvur de-

Mekke'nin girişi, 1953

nmeyecek" şeklinde özetlenmiş, gâvur tebaanın bağımsızlığını kazanmasındaki en önemli etken olmuştur. İlk olarak milliyetçi fikirleri okullarında yayan, sonra sarayı, kendilerine borçlu hâle getirerek iflâsa sürükleyen gâvurlar, dıştaki gâvurların da etkisiyle birlikte isyanlar çıkartacakları bölgelerde reformlar talep etmişlerdir. Bu reformların en büyük adımı da Tanzimat Fermanı olmuştur. Osmanlı bu reformları gerçekleştirirken, gâvurlar silâhlı direniş örgütleri kurarak mücadele vermişler, ilk başta yarı otonom istemişler, sonra da bölgelerin tam bağımsızlıklarını elde etmişlerdir. Bunlar tamamen Batı desteğiyle gerçekleşmiştir. Böylelikle de ilk olarak, 1832 yılında Yunanistan kurulmuş ve Rumlar bağımsızlığını elde etmiştir. Bu işleri Batının kurguladığını gösteren en güzel örnek de şudur: Yunanistan'ın kurulması üzerine, Anadolu'da yaşayan Rumlardan bir kısmı kalkıp Yunanistan'a taşınmış fakat bir süre sonra onlar bile orada yapamayacaklarını anlayarak Osmanlı topraklarına geri dönmüştür.

Rumların bağımsızlığının ardından Ermeniler saraya dönerek "Biz millet-i sadıkayız, yani sadık milletiz, bağımsızlık istemeyeceğiz" demişlerdir. Osmanlı'yla her zaman işbirliği içinde olan Ermenilere bu şekilde 'millet-i sadıka' denmiştir. Zanaatkâr millet olan Ermeniler, Osmanlı'nın son zamanlarına kadar İngiltere ile pazar konusunda ihracat yarışındaydılar. Bu da İngiltere ve ABD için büyük bir tehdit oluştuyordu. Tüm güçlerini kıldığı, zayıflattığı Osmanlı Devleti'nde kendileriyle rekabet edebilecek insanlar vardı hâlâ. Amiri Baraka "Somebody Blew Up America" şiirinde,

*Esas Şeytan kimin safında
Kim zengin oldu Ermeni soykırımından*

diyor. Son zamanlarına dek Batı ile zanaat ve ticaret alanlarında rekabet edebilen Ermenilerin, 'sadık millet' olmaktan çıkıp delirmesine, gâvurlardan silâh alarak Türklere saldırmasına, beylik istemesine ve bunun üzerine de bu topraklardan atılmalarına, sürülmelerine sebep olan ve bu olaylar yüzünden ölen yüz binlerce Türk ve Ermeni'nin üzerinden zengin olanlar İngilizler ve Amerikalılardır. Bu olayları Şair Eşref şu şekilde özetlemiştir:

*Nereden buldun tüfek ile martini
Sana beyliği kim verdi siktiğimin Artin'i*

1869'dan 1899'a kadar 34.843 Ermeni ülkeyi terk etmiştir. Amerikalı misyonerlerin Ermeniler ve Bulgarlar üzerinde canhıraş çalışmalar yapması meyvelerini vermeye başlamış, 1890'ların başından itibaren iyice artan Ermeni isyanları, Amerikalı misyonerler tarafından İngiliz ve ABD'ye basın aracılığıyla çarpıtılarak yansıtılmıştır. O güne kadar Ermeni milletinden haberi bile olmayan, Türklere sempatiyle yaklaşan İngiliz ve Amerikan halkı, birden Türk düşmanı kesilmiş, Ermeni fanatığı olmuştur. Bu sırada Osmanlı, Amerikan okullarını kapatmak istemiş ve bu yüzden Türk-Amerikan çatışması çıkmıştır. Bu iş de Birinci Cihan

Harbi'ne kadar sürmüştür. Amerika ve İngiltere'nin manipülasyonu ile birlikte 1894-1895 yıllarındaki olaylar, Batı literatüründe 'Ermeni Katliamı' olarak geçer. Bu işi de Batının yaptığını gösteren en iyi örnek şudur: Protestanlaşan 34 bin Ermeni bu toprağı terk etmiş, onlar terk edince kalan Ermenilerin Osmanlı ile hiçbir sorunu olmamıştır. Fakat daha sonra hem tekrar Protestan faaliyetlerin hızlanması ve bu kez Ortodoksları kollayan Rusya'nın da işe dahil olarak Oryantal Ortodoks olan Ermenileri kıskırtması üzerine ikinci kez Ermeni isyanları başlamıştır.

Ermeni olaylarının ikincisi 1914-1915 tarihlerindedir. 1905-1915 tarihleri arasında Osmanlı'dan ABD'ye göçen kişi sayısı 367.488'dir. Bunların sadece yüzde 5'i Türk, kalanı Ermeni'dir.

Ermeniler önce Amerikalılarla, sonra da Ruslarla anlaşarak ayaklanmaya kalkışmıştır. Fakat 1917'de Rusya'da ihtilal olunca, 1919'da Ermeniler ABD mandası istemişler, fakat Doğu Anadolu'ya gönderilen komisyonun, Ermenilerin hiçbir zaman hiçbir yerde çoğunlukta olmadıklarını bildirmesinden dolayı bu talep reddedilmiştir. Fakat Türk'e baş kaldırdığı için, Türk'e silâh sıktığı için bu topraklardan tamamen çıkartılmışlar, hiçbir zaman da Osmanlı'daki refahına geri dönememişlerdir. Dönebilmek için asırlardır Avrupa ve Amerika ile iyi anlaşmaya çalışmaktalar ama asla eskisi gibi üretmelerine ve ihraç etmelerine izin verilmemektedir. Amerika'nın Çin gibi bir pazarı varken ne yapsın Ermenistan'ı? Ermenilerin üreteceği halının, kumaşın, dokumanın aynısını yüzde biri fiyatına gidip Çin'de ürettiriyor zaten.

Şimdi o kadar ileri gitmeyerek tekrar geriye dönelim.

Tanzimat'ın ardından 2. Abdülhamid, 1. Meşrutiyeti ilân etmiştir. Her yeni reformda devlet daha da bağımlı hâle getirilmiş ve daha da küçülmüştür. Birinci Meşrutiyetle birlikte meclis-i mebusan yarı yarıya gayrimüslimlerden müteşekkil bir meclis haline gelmiştir. Her reformda, her ıslahatta, her yenilikte devlet biraz daha bağımsızlığını yitirmektedir. Buna karşılık da halk sürekli olarak tepkisini koymaktadır. Saraydakiler, Türklere yüzüne bakamaz hâle gelmiştir. Her yeni fermanla Türkler, padişahın fermanını yırtıp, fermanı okuyanları da def etmektedir. Osmanlı, kışları şehrin

1913'te bir Alman dergisinde Enver Paşa'nın, Napolyon olarak resmedildiği çizim. İkinci Meşrutiyetin ardından "Hürriyet Kahramanı" olarak Selanik'e gelen Enver Paşa'ya, Talat Paşa ve Cemal Paşa'nın "Sen artık Napolyon oldun" dedikleri rivayet edilir.

dışına kurmaya başlamıştır. Çünkü halkın içerisinde olursa, halk "Gâvur talimi mi yapıyorsunuz?" diyerek tepki göstermekte, saldırmaktadır. Gırtlığına kadar gâvurlara borçlanan saray tek tek topraklarını satmaktadır gâvura. Bu şekilde iyice gerilen ortamda en nihayetinde bir büyük isyan patlak vermiştir: 31 Mart Ayaklanması.

İkinci Meşrutiyetin ardından İstanbul'a getirilen Türk askerleri, İstanbul'un hiç de İslâm başkenti filan olmadığına şahit olmuşlardır. Abdestlerine, namazlarına karışıldığını, buna karşılık gayrimüslimlerin gayet rahat hareket ettiklerini gören askerler ayaklanmış ve "Ne istiyorsunuz?" diye sorulduğunda tek bir şey söylemişlerdir: "Şeriat isteriz."

İkinci Abdülhamid, emrindeki askerlere, isyancılara ateş etmesi emrini vermiş, fakat "Şeriat isteriz" diyen Türk askerine ateş edemeyen askerler ya havaya sıkışmış ya da isyancılara katılmıştır. Ardından halk da isyana dahil olmuştur. Bunun üzerine Selânik'ten yardım istenmiştir. İngiltere ve Almanya bütün demiryollarını Selânik'e yönlendirmiş ve acilen, yarısı gayrimüslimden müteşekkil bir ordu oluşturulmuştur Selânik'te. Ordunun baştaki kumandanı Hüseyin Hüsnü Paşa, kurmay başkanı ise Mustafa Kemal Bey idi. Fakat daha sonra, Almanya'dan koşarak gelen Enver Bey, kurmay başkanlık görevine tayin edilmiştir. Bu orduya

ismini veren de Mustafa Kemal Bey olmuştur: 'Hareket Ordusu'. Bu ordu saraya gelerek isyanı bastırmıştır. Fakat halkın öfkesi dinmemiş, gerginlik iyice artmıştır.

Serbest piyasa ile sarayı ele geçiren gâvurlar, İnsan Hakları ile de halkı etkisiz hâle getirmeye çalışmış fakat hiçbir şekilde istediğini elde edememiştir. Gâvurun *Unspeakable Turk* dediği Türkler, gâvura gâvur demeye devam etmiş, bunun üzerine de bütün ekonomik gücü elinde tutan gâvurlar, Türk milletini daha fazla baskı altına almıştır.

1901 yılında ABD Başkanı olan Theodore Roosevelt, 1898'de "Dünyada herkesten önce ezmek istediğim iki güç, İspanya ve Türkiye'dir" diyor.

Gâvurların Osmanlı içerisindeki bütün halkları kışkırtmasının ardından, tek tek bağımsızlıklarını elde etmiştir birçok halk. Buna, ilk olarak gâvurun altı aşamalı planı, sonra da bağımlı hâle gelen sarayın bu topraklardan çoktan vazgeçmesi sebep olmuştur. Kuzey Afrika, Balkanlar, Filistin, Mekke, Medine gâvur tarafından müstemleleştirilmiştir.

1912 yılında Edirne Bulgarlar tarafından işgal edilmiştir. Türklerin, Selimiye'ye Bulgar askerinin girdiğini görmesinin acı bir tesiri olmuştur. Bunun üzerine Almanya'dan getirilen Enver Paşa'ya, Selimiye fethettirilmiş ve Enver Paşa Türk halkına 'Edirne Fatih'i' diye sunulmuştur. Bu takdim sayesinde Enver Paşa, asırlardır adam gibi bir komutan bulamayan Türklerin itimadına mazhar olabilmıştır.

Bunların ardından Maraş, Urfa, Antep ve Adana'da düşmana karşı direnişler başlamış, 1920'de de Ali Rıza Paşa kabinesi toplanarak Misak-ı Milli'yi ilan etmiştir. Hemen arkasından İstanbul, İngilizler tarafından ikinci kez işgal edilmiş, meclis dağıtılmıştır.

Başlangıçta, "İşçiler mağdur. Bütün ülkelerin işçileri, birleşin!" deniyordu. 'Evet ya,' diyorduk. 'İşçiler mağdur. Derdimiz bu olmalı.' 'Kadınların durumu berbat. Ataerkil

dünyaya dur diye lim' deniyordu. Hemen bir grup bu işleri üzerine alarak bunun için mücadeleler veriyordu. 'Ezilen bütün halklar, ayaklanın!' deniyordu. 'İçimizden bir ezilen halk yaratıp, derhal bununla ilgili bir örgüt kurarak tüm şartları yerine getiriyorduk' demiştim. Gelelim tekrar buraya.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ve 1 Mayıs İşçi Bayramı Türkiye'de ilk kez, İstanbul işgal altındayken, İngilizler tarafından kutlanmıştır.

O zamanlarda bu olaylarla ilgili ne zaman toplanılsa ya Yahudiler ya misyonerler ya da Batı okullarında okumuş kimseler vardı işin içinde. Kadın hakları, işçi hakları vesaire için ilk kez toplananlar, hiçbir zaman bu ülkede aslî kültürle bağli olmamış insanlardır. Kadınlı erkekli eğlenceyi bir nebze sıradanlaştırdığı için 3. Selim'den 'feminist' diye söz eder Robert Koleji mezunu Halide Edip. Yalnızca 'elit kimsele rin', zenginlerin, Batı tarzında eğitim görmüş, Batılılaşmış insanların ilgilendikleri bir şeydi bu. Onların haricinde gerçekten kadın hakları için mücadele veren insanlar da hiçbir zaman işi dişiliğe, feminizme, eğlenceye indirgememişler, ilim yönünden kendilerini geliştirmeye çalışmışlar, sorumluluklarını ön plana çıkartmışlar ve askerlik yapmak istediklerini belirtmişlerdir. Zaten bu insanlar da Cumhuriyetten sonra derhal tasfiye edilmişlerdir.

Bu ülkede Osmanlı'nın sonlarına kadar işçiler halinden memnun bir şekilde yaşamıştır. Batıdan gelen herifler, "Avrupa'da 10 liraya yaptırdığımız ev burada ancak 20-30 liraya yaptırılıyor" diyerek, buradaki işçilerin refahından ve aldığı maaşların yüksekliğinden söz ediyordu. Ama biz dışa-

Özbekçe Sovyet Propaganda afişi. Bayrağın üzerinde "Hozir men de azada", yani "Şimdi ben de özgürüm" yazıyor.

rıyı takip ettik, sonra bir baktık ki, müteahhitler, patronlar, işçiyi köpek gibi çalıştırıp, üç kuruş para vermeye başlamış. *Das Kapital*'de sürekli olarak, Avrupa'daki işçilerin çalıştığı ağır şartlardan, hatta çocuk ve kadın işçilerin bile günde 16-18 saat çalıştırılmasından bahseder Karl Marx. Kitap boyunca bunları anlatır durur. Tüm bunlara karşılık, "Bütün ülkelerin işçileri, birleşin!" der. Aslında buradaki 'bütün ülkeler'den kasıt, yalnızca Avrupa ülkeleridir. Çünkü bu onların sorunudur. Şimdi de bazı kimseler diyor ki: "Dünyanın tüm ülkelerinde durumlar hep aynı olmuş, mağrurlar ülkeyi yönetmiş, mağdurlar hep ezilmiştir."

Öyle bir noktaya gelmişiz ki, artık kültürümüzden yararlanamıyoruz. "Aç mezarı yok" diye bir atasözümüz var mesela. Yoksul insanlardan bahsedilince babaannem bu sözü söylerdi: "Aç mezarı yok." Aç insan mezarı yok, açlıktan ölen kimse yok. Bu laf bana aşırı gaddarca, kapitalistçe gelirdi. Halbuki babaannem de dahil, bu atasözüyle ne demek istediğini kimse bilemez halde şu anda. Fransa Enstitüsü azasından F. Funck, Brentano "*Prisons d'autrefois*" isimli kitabında, 17'inci asrın sonlarında Paris'teki dilenci sayısının 40 bini bulduğunu, bunun da nüfusun mühim bir kısmı olduğunu söylüyor. Eski Türkiye'yi ziyaret eden Batılı yazarlar ise Türkler arasında hiç dilenci olmadığını söylüyorlar. Aynı şekilde evsiz falan filan gibi kavramlar da yok Türklerin arasında. Bunun tek bir sebebi var, o da 'salât'. Aç mezarı yok çünkü salât var; paylaşma, bölüşme var, fütüvvet ehli insanlar var.

Şimdi öyle bir noktaya gelmişiz ki iki kesim oluşmuş ülkede. 1) İnandığı dini bilmeyen dindarlar. 2) Bu dindarların savunduğu her şeye karşı çıkan diğer kimseler. Misal birkaç ay evvel müzik dersi müfredatından Batı müziğinin azaltılması, onun yerine de müfredata İtrî gibi kimselerin bestelerinin koyulması kararlaştırılmıştı. İkinci kesim insanlar bu haberi şöyle duyurdu: "Batı müziği müfredattan kaldırıldı, yerine Tekbir ve Salavat getirdi." Ve bunu, menfi bir olaymış gibi anlatmış haberin devamında. Şimdi bu adamlar bunu kasıtlı olarak yapıyor. Çünkü karşısında, onun söylediklerine cevap verebilecek rüşte insanlar yok. Karşı tarafın diyebileceği şey en iyi ihtimalle şöyle bir şey olur: "Yaşasın Osmanlı müziği, yaşasın saray müziği!" En kötü ihtimalle de "Müzik haramdır" filan derler. Bir ülkenin müfredatında, o ülkenin yetiştirdiği en iyi müzisyenlerin işlenmesinden daha doğal ne olabilir? O ülkenin çocuklarına, milleti millet yapmış musikiler, şiirler öğretilmeyecek de ne öğretilecek? Yıllarca kilise müzikleri çaldı zil sesi olarak okullarda. Bu ülkede tam 50 yıl boyunca Türk Sanat Müziği öğretilmedi. Konservatuvarlarda sadece ve sadece Batı müziği işlendi. Atatürk'ün çıkardığı bu kanun ancak Süleyman Demirel döneminde kaldırıldı. 50 yıl boyunca müzisyen yetişmedi. Şimdiyse Fazıl Say'lar ile övünüyoruz. Halbuki bizim tarih kitaplarında var olmamızı sağlayan iki şey vardıysa biri şiir, diğeri de musiki. Yoksa istediği kadar tarihe bakılsın, Türk milleti var denilemez. Çünkü edebiyatı olmayan hiçbir topluluk yoktur ki millet olarak anılsın.

İnsanlarda artık dine ve dinî terimlere (ki Türkçe'de kullandığımız kelimelerin 10'da 8'inin dinle ilişkisi vardır)

karşı öyle bir antipati oluşmuş ki, adama israfı anlatan ve israfın önlenmesi için neler yapılabileceğini işleyen bir sunum yaptığında, adam kalkıp, "İsrafa bu kadar önem vereceğine, köpek mamalarında şöyle şöyle hileler oluyor, bununla ilgilensene" diyor. Bu adam hayvanları çok seviyor. Hayvan haklarıyla yanıp tutuşuyor. Hayvanlarla ilgili bir sunumda da kalkıp şöyle soruyor: "Amerika'da hiç sokak hayvanı yok. İşte bunlar bu kadar çok önem veriyorlar hayvanlara. Herkes bu köpekleri sahipleniyor. Hatta sırf bu yüzden, her ABD başkanının Beyaz Saray'da bir hayvan beslemesi şartı var." Şimdi bu adam, ABD'de sokak hayvanının olmadığını, çünkü tüm o hayvanların uyutulduğunu, öldürüldüğünü bilmiyor. Bilmek dahi istemiyor. Bunu İslâmcı bir propaganda olarak algılıyor. Bu yüzden de bu İslâmcı faşistlere karşı Hayvan Haklarını savunuyor. Kendini, bunu savunmak zorunda hissediyor. Halbuki bizler millet olarak asırlardır hayvanlarla birlikte yaşıyoruz. Kimse buna karşı çıkmaz. Ancak son zamanlarda Batılılaşmış üst tabaka tipler karşı çıkmıştır. Onlar da bakmışlardır ki halk umursamıyor, gayet de yaşayıp gidiyor hayvanlarla birlikte, birden hayvanlarda hastalıklar başlamıştır. Özellikle atlarda olmak üzere, kuşlarda ve köpeklerde bir sürü hastalık ortaya çıkmıştır. En son da tavuklarımızı ve danalarımızı katletmiştik sırf bu yüzden. Niye katlettik? Şu anda Türkiye'deki gıda sektöründe tavukların yüzde 95'i tek bir şirketten karşılsın diye, Sırbistan'dan 'helâl et' ithal edelim diye.

Hayvanlarla olduğu gibi delilerle de birlikte yaşıyoruz biz asırlardır millet olarak. Bunun söylenmesi bile abes bir durumdur bizim için. Avrupa, Amerika gibi onları hastanelere tıkıp toplumdan uzaklaştırmayız. Herkesle birlikte, herkesin arasında yaşarlar. Eskiden neredeyse her caminin cemaatinde, en arkada oturan bir deli olurdu. Şimdi huzurumuzu kaçırmaları diye biz de delileri hastanelere tıkar olduk. Sadece delileri değil, yaşlılarımızı da.

Ermenilerden bahsettim. "*Kim zengin oldu Ermeni soykırımından*" diyor Amiri Baraka. Diğerleri ne diyor? Mesela, "Tahakküm tahakkümdür. Dünyanın her yerinde benzer. Ezilen halkları; her zaman baskı altındayız. Katliamlar yapıp aktivistleri cezaevlerine gönderiyorlar ve binlerce insan şu an cezaevinde. İsrail'in halkımıza yaptığı şey ile aynı" diyor HDP kongresi için Ankara'ya gelen, Filistin Kurtuluş Örgütü'nün 'pek mühim' isimlerinden Leyla Halid.

Hırant Dink, Kürtlere dönüp, "Aman ha! Aman ha! Ermenilerin geldiği oyuna siz gelmeyin. Batılılar işlerine geldiğinde, sırtınızı sıvazlar ve sonra da işlerine gelmediğinde sizi tek başınıza bırakırlar" diyordu. Zanaatkâr Ermeniler en nihayetinde bir yerden sonra 'barış' istemek zorunda kaldılar. Biz de aramıza sınır çektik. Şu anda Dünya'da ana akım olmuş neredeyse her şey Kürtlerin lehinedir. Tıpkı bir zamanlar -ve hâlâ- Ermenilerin lehine olduğu gibi. Türkiye dediğin zaman derhal akıllarına ya Kürtler ya da şeriatçılar gelir. Komünisti de, Çinlisi de, Amerikalısı da, Ganalısı da, Filistinlisi de bunu düşünür. Dünyada böyle bir kamuoyu oluşturulmuştur. "Türkler imparatorluk milletidir, emperyalisttir. Her zaman hâkim unsur olmuşlar, diğer milletleri

ezmişlerdir. Türk dili, imparatorluk dilidir." Şu an Dünya' da, daha kötüsü, kendi ülkemizin içerisinde hâkim olan görüş bu. Bu yüzden Türkiye'de iki tip insan پیدا oldu işte, ya saray, hanedan sevici, Osmanlıcı, Atatürkçü, Türkçü gibi tipler; ya da Türklüğü ağzına almayan Kürtçü, solcu tipler. Dünya bize bu görüşü yutturduğu için tıklıp kaldık buraya. Çünkü bu görüşün aksini ima ettiğin anda senden bir özür bekliyorlar ve bu kabahatini bir daha tekrarlamaman gerektiğini söylüyorlar. Halbuki bu görüşü dile getirenler, "Osmanlı'da Türkçe yoktu. Yalnızca orduda konuşulan bir dildi Türkçe. Osmanlı, Türkleri hep aşağılamıştır, Etrâkı biidrak demiştir" de diyordu.

"Mamma li Turchi!" ya da "Es ist shon dunkel. Türken kommen. Türken kommen" diyenlerin yarattığı psikolojiyle, onların söylediklerini tekellüm etmekte şu an tüm dünya. Bizse ne yaptık, global düşünüp lokal hareket ettik ve "Ezilen bütün halklar, ayaklanın!" diyenlere karşılık içimizden bir ezilen halk yaratıp, derhal bununla ilgili bir örgüt kurarak tüm şartları yerine getirmeye koyulduk.

Sosyalist olduğunu iddia eden ve iktisadî eşitlik istediğini söyleyen HDP'deki milletvekillerinin birçoğu toprak ağasıdır. Cizreli bir tanıdığım vardı ve adam rahatlıkla, "Bizim üç tane köyümüz var" diyebiliyordu. Bir gün Yüksekova'lı iki genç, benim de kaldığım bir çiftliğe kamp yapmaya gelmişti. Kaldığım çiftlikte Dersimli, aşırı solcu, İstanbul'da yaşayan 30-40 yaşlarında bir kadın da vardı. Muhabbet dönüp dolaşıp Kürtlere geldiğinde bu kadın, Doğudaki bu insanların çektiği sıkıntılardan, katledilmelerinden, devletin oradaki sivil halka uyguladığı terörden filan bahsetmeye başladı. Yüksekova'lı bu iki genç de meselenin o kadar basit olmadığını, mesela kurulan okulların PKK tarafından yıkıldığını ve bu yüzden de çocukların eğitim alamadığını, toprak ağalığının çok yaygın olduğunu, oradaki ailelerin ise bu duruma karşı hiçbir tepki göstermediğini ve hatta kendilerinin çocukları okula göndermediğini ve her zaman bu toprak ağalarının çevresinde kümelenediklerini filan söyledi. Kadın tamamen devleti suçluyor, adamlarsa "Halkın da çok kabahati var" diyordu. Kadın İstanbul'da yaşıyor, bu adamlarsa Yüksekova'nın göbeğinde yaşıyor, fakat ne hikmetse kadın bu adamlardan daha çok şey biliyor ve daha emin konuşuyordu. Kadın, Türkiye'de Kürtlerin hep ezildiğini, Amerika'daki zenciler gibi olduğunu filan söylüyordu. Adamlarsa durumun öyle olmadığını, halkın yoksulluk çekmesinin sebebinin Kürt toprak ağaları olduğunu, birçok Kürt zengini, aydını, ünlüsü olduğunu fakat hiç kimsenin bu duruma itiraz etmediğini, bunun bahsini bile açmadıklarını söylüyordu.

Sistemle, globalizmle iç içe geçen, Türk düzenini ve ümmet sistemini terk eden, tek bağımsızlık ümitlerinin Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nde olduğunu düşünen, serbest piyasayı, kapitalizmi savunmadan kendilerine hiçbir şekilde huzur koklatılmayacağını bilen, global düşünüp lokal hareket eden bir 'ezilen halkların savunucuları' پیدا olmuştu bu ülkede. Bunlar ezilenlerin yanındaydılar ama ezenlerle kol kola gezerek.

Globalizm 'ezilen halkları' önce kendisi ezer, sonra da onlara tek umut olarak serbest piyasayı, insan haklarını ve demokrasiyi gösterir. "Serbest piyasa olmadan Kürtçe tabe la asamazsın, ekonomin olmaz, para kazanamaz, ya asimile olursun ya da aç kalır ölürsün" derler, "İnsan hakları olmazsa gitgide daha çok ezilirsin, acılar çekersin, ya asimile olursun ya da işkence altında ölürsün" derler, "Demokrasi olmazsa haklarını kim korur, malına, canına, diline kim sahip çıkar? Asimile olur gidersin" derler. Kavmini ya da ırkını ön plana çıkartmadan da kimseye bu lafları savunduramazlar. "Tüm ezilen halklar, ayaklanın!" derler Dünya'da, biz de hemen buna uyarız.

Bir yandan da "Kadınların durumu berbat. Ataerkil dünyaya dur diyelim" deniyordu Dünya'da. Hemen bir grup bu işleri üzerine alarak bunun için mücadeleler veriyordu.

İngiliz tarihçi Toynbee, Türkiye kitabında şöyle söylüyor: "Batılı gözlemci-lerin çoğu, evli bir Müslüman kadının, Batıdaki hemcinslerinden daha çok hakka sahip olduğundan habersizdir. İslâm, kadına malları üzerinde tam hak tanımıştır. Batılı kadın bu hakları ancak yakın bir geçmişte elde edebilmiştir." İslâm'da 14 asır önce kadına müftülük ve kadılık hakkı verilmiştir. Asırlar evvel erkek alimlerin sayısı kadar kadın alimlerimiz vardı. Bunlar kadın erkek öğrencilerine dersler vermişlerdir. Fakat ne zaman ki ilimsiz, cahil, 'köle ruhlu' insanlar ön plana çıkarılmış, kadın kadın olmayı, erkek de erkek olmayı bir kenara koymuş, işte o zaman bu insanlar da haklarını kaybetmişlerdir. Mesele asla cinsî, ırkî falan filan olmamıştır. Kadın ne yapmış da kadın olmuş, erkek ne yapmış da erkek olmuş, Türk ne yapmış da Türk olmuş, mesele bundan ibarettir. Tacikistanlı bir çocuktan şu cümleleri duymuştum: "Buraya gelince tam bir hayal kırıklığına uğradım. Bizim orada kapalı kadınlar örnek insanlardır. Yani bir kadın ilmiyle, ahlakıyla, kişiliğiyle örnek olmak istiyorsa başını örter. Burada ise başörtülü kızlar sigara bile içiyor." Mesele bundan ibarettir. Bu kızlar niçin sigara içiyor? Bu kızlar ne yaşadı da sigaraya başladı? Türkiye'de ne oldu da bu kızlar sigara içmeye başladı? 1960'tan sonra Yeşilçam ve arabesk müzik ile başlatılan furiyanın neticesi değilse nedir bu kızlar? Yıllar boyunca sigara ve alkol

aşılandı bu millete filimler ve şarkılarla. Şu an 10 yaşlarında birçok çocuk sigara içeriyor. Öksüre öksüre, tiksine tiksine içeriyorlar. Sanki biri kafasına silâh dayamış da “Eğer bunu içmezsen havalı olamazsın, toplumda yer edinemezsin” diye tehdit ediyormuş gibi. Bu, arabesk ve Yeşilçam operasyonu ile insanlar bu hâle getirildi.

Ne oldu da Anadolu’daki bu kızlar şort giymeye, göbeklerini açmaya başladılar? Amerika’da 18-19’uncu asırlarda baskılar altında yaşayan, bir oyuncak bebek görüntüsüyle etrafta dolaşmak zorunda olan, korseli, kat kat elbiseler giymek zorunda kalan kadınlardan Elizabeth Smith Miller ilk kez Türk kadınlarında gördüğü şalvarı giymiştir 1851 yılında. Ne kilise ne de halk kabul etmiştir bu kıyafeti. Çok sonraları, büyük mücadeleler verildikten sonra bu şalvar kabullenilmiş ve buradan da ‘pantolon’ doğmuştur.

Bu insanlar bu baskıların altında yaşarken, Türk kadınlarına, Müslüman kadınlara özeniyorlardı. Onlarda iyiye dair ortaya çıkan her iş, bizden örnek almalarıyla başlamıştır. Fakat gâvur oldukları için her işe bu gâvurluğu bulaştırmışlardır. Erkeklerin ve kilisenin onları ‘oyuncak bebek’ görüntüsüyle istemesine karşı çıkan bu kadınlar, dönüp dolaşmış tekrardan ‘oyuncak bebek’ kılığına bürünmüşlerdir. Fakat bu kez farklı olarak bunun, kendi istekleri olduğunu iddia etmişlerdir. Fakat ‘moda’, ‘trend’ gibi şeylerde bir insanın iradesi ne kadar söz konusu olabilir? Moda ve trend, zenginlerin talimatıyla belirlenmiyor mu? O yüzden de modaya uyan herkes artık bu kavramların, kapitalizmin, serbest piyasanın kurbanı haline gelmiştir.

Kadın Hakları, İşçi Hakları, Hayvan Hakları, tüm bunlar, kendilerinin yozlaşmışlıkları yüzünden, bizi gördüklerinde bizden örnek alarak kendi ülkelerinde mücadeleler başlatıyor olmalarından doğmuş şeylerdir. Yahudiler bizim topraklarımızda o kadar rahat yaşamışlardır ki, (evet, ‘eşitlikçi’ olmadığı düşünülen o millet sisteminde bile) Dünya’nın diğer tüm ülkelerinden kaçarak buraya gelmişler ve hiçbir zaman (Türkiye Cumhuriyeti kurulduğunda bile) bu topraklardan gitmemişlerdir. Daha sonra bu özgürlük ortamı Batılılaşmamızla birlikte yok olunca, tekrar özgürleşebilmek adına fikirler geliştirmişler dünyanın her yerindeki Yahudiler. Yani tekrar Osmanlı’daki refahlarına kavuşabilmeleri adına yeni fikirler üretmişlerdir. Hristiyanlarla da karşılaşınca tek çarenin, dinden, dilden, ırktan bağımsız bir bilim, sanat, edebiyat, hukuk ve yönetim anlayışı geliştir-

mek olduğunu düşünmüşlerdir. O yüzden 20’inci asırdaki bilim adamlarına, yazarlara, sosyologlara, hukukçulara baktığımızda yarısından fazlası Yahudi’dir. Adamlar, Türk düzeni içerisindeki huzurlarına kavuşabilmek adına geliştirmişlerdir bu anlayışları. *Utopia* fikri de bu şekilde ortaya çıkmıştır. Türk düzenine bir alternatif yaratabilir miyiz diye

düşündükleri için bu kavramı ortaya çıkarmıştır gâvurlar. Fakat sonra ne olmuştur? Kendi yozlaşmışlıklarından, vahşiliklerinden, barbarlıklarından dolayı aralarından bir Hitler çıkarmışlar ve bu yüzden de Yahudilerin kurduğu düzen dönmüş dolaşmış Yahudilerin başına bela olmuştur. Yani bu insanların hepsi önce bizden örnek alarak kendi ülkelerinde mücadeleler başlatıyorlar. Sonra da yine kendi yozlaşmışlıklarından dolayı her işin içine ederek, güç kazandıkça bizim de içimize girip içimize etmeye çalışıyorlar. Biz de dönüp, onlardan bu hakları devşirmek için çabalyoruz şimdi.

Bir Amerikalı kadının ‘pantolon’ giymesi bir başkaldırıdır. Kiliseye isyan eder. Bir Avrupalı işçi çocuğunun, burjuva çocuklarının da saçlarını uzattığını gördüğünde derhal kafasını kazıtıp, dazlaklar anlayışını ortaya çıkarması bir başkaldırıdır. Feodaliteye, burjuvaya karşı bir isyandır. Bir Amerikalı gencin,

Elizabeth Smith Miller is best known for the fact that she first wore the costume of Turkish pantaloons and knee length skirt. (Elizabeth Smith Miller, Türk şalvarını ve diz boyu eteği ilk kez giymesiyle biliniyor.)

toplumun aldığı politik hâli görüp, tüm berbat işlerin ve baskıların politikayla gerçekleştiğini fark ederek pasifist ve *hippi* olması bir başkaldırıdır. Siyasetçilere ve topluma karşı isyandır. Fakat eğer bir Türk kadını, bir Türk genci bunları yapıyorsa, bu iş özentilikten başka bir şey değildir. Bu yüzden de ancak ve ancak toplum olarak bizi geriye götürür bu şeyler, yükseltmez. Bu yazıyı okuyan herkesin ilk kez sigara içişini, ilk kez alkol almasını, ilk kez uyuşturucu kullanışını düşünmesini istiyorum. Belki bir erkeksindir ve küpe takıyorsa, yahut belki bir kızsındır ve şort giyiyorsa. Bunları ilk yaptığın zamanı düşün. Özentilikle başlamadın mı? Büyüklerinden, çevrenden, toplumdan, okuldan, televizyondan, internetten ya da başka bir yerden görerek, ‘havalı’ olmak için, ‘rüştünü’ ispatlamak için, toplumun arasına dahil olabilmek ya da toplumdan kaçabilmek için, yani kibrin yüzünden başlamadın mı tüm bunları yapmaya? Bu yüzden komünist, Türkçü, ırkçı, rapçi, feminist falan filan olmadın mı?

Bu ülkede her şey, bu ‘şeyler’ olalım diye gerçekleşiyor. Dışarıdan sürekli bir şeyler ithal ediliyor. Pop, rock, rap, de-

mokrası, teokrasi, nihilizm, sekülerizm, komünizm. Herkes ya dışarıdan halihazırda gelmiş olan şeyler için ya da dışarıdan yeni bir şey getirebilmek için çalışıyor. Tüm internet siteleri, televizyon kanalları, gazeteler, hepsi. İnsanlar, özellikle de gençler komünist, Türkçü, şeriatçı, Atatürkçü, varoluşçu, apolitik, nihilist, Budist, demokrat, barışçı, hümanist, politik, Kürtçü, feminist, aktivist, sağcı, solcu, pasifist, cemaatçi, ülkücü, ateist, deist, agnostik olsun diye yapıyor her şey. Tüm bu sıfatlarınsa tek bir ortak noktası var: Hiçbiri bu ülkenin aslî kültürünün ürünü değil. Hiçbiri bu topraklarda doğmuş bir şey değil. Bunlardan hangisi "Türk sanat musikisi bizi biz yapmıştır yıllarca" diyebiliyor? Atatürkçülük mü? Ama Atatürk, Türk musikisinin, resmî evraklarda 'alaturka' olarak zikredilen bu musikinin öğretilmesini yasaklatmıştır. Eğitim Bakanlığı Güzel Sanatlar Komisyonu, Türk müziği eğitimi yasaklamış, daha sonra da açılan konservatuvarların hiçbirinde bu musiki öğretilmemiş, yalnızca Batı Müziği icra edilmiştir.

Peki bu sıfatlardan hangisi Türk şiiriyle iştigal olmayı öğütler, güzel gösterir? Solcular mı? Şiir, solun elinde mi? Sanmam. Şimdiki kemalist, komünist falan filanın elinden hiç iyi bir şiir çıktığına şahit olmadım. Şimdi Türkiye'deki komünist gençlerimiz, Nâzım'ın, internette dolanan 1954 yılına ait, Budapeşte Radyosunda yaptığı konuşmanın ses kaydını dinledikçe hayret ediyor, inanmıyor, gıcık oluyorlar. Nâzım orada "Türk" ve "Türkiye" dedikçe tüyleri diken diken oluyor. Neden? Çünkü enternasyonal. Çünkü globalizm.

Peki ülkücüler mi Türk şiirinden anlar? Hiç sanmıyorum. Ahmet Kaya dinleyemeyen ülkücü gençlerimiz, bu isteklerini, Osman Öztunç ile gidermeye çalışmıştır. Türk musikisi dinleyenine, Türk şiiri okuyanına rastlamadım. Öyle olsaydı ülkücü Ferdi Tayfur abimiz arabesk yapmazdı değil mi? Hem Araplaşmayacağız, biz Türküz, deyip hem de 'arabesque' müzik dinlemek ne yaman bir çelişkidir? Gerçi Ferdi abimiz, bu müzik arabesk değil, Fantezi müziktir dese de kullanılan altyapılar, şarkıların sözleri, vokaller vesaire her şeyi Arapların icra ettiği müziğin bire bir kopyasıdır. Ne demiştik? "Önce aydınlarla başladı bu küresellik meseleleri", "...menşei orada olan işlere burada şahit olduk. Ya olduğu gibi alınıyordu bu şeyler ya da birazcık üzerinde oynanarak buraya getiriliyordu."

Ya cemaatçilik? AKP yahut diğer örgütler? İh. Onlar şiirden anlamaz. Necip Fazıl okuyup gaza gelirler, Cahit Zarifoğlu'ndan hiçbir şey anlamamalarına rağmen onu göklere çıkartırlar, bu vesileyle birkaç ihale kapıp İslâm'ı yaymaya çalışırlar, Zarifoğlu'nun arkadaşı Rasim Özdenören de yayın yönetmenliğini yaptığı Hece Dergisi'ne, yalnızca bir sayıda 3-4 tane banka reklâmı alır. Bu şeylere gönül vermiş gençlerimiz de bu sahtelikle kendilerini kandırırlar.

Bir gün başörtülü bir kızın ağzından şunu duymuştum: "Geçen sene eve waffle söylemekten kredi kartımın limitini bitirmiştım." Eve yemek söylemesi mi, waffle yemesi mi,

kredi kartı kullanması mı, bunları sürekli, bir bağımlı gibi tekrar etmesi mi, yoksa bir de bunu havalı olmak için söylüyor oluşu mu bu kıızı ümmetin kıızı yapıyor? Kendisinin de aklına buna benzer bir soru takılmış olacak ki, kız bunu söyledikten hemen sonra bir ekleme yapmıştı cümlesine: "Faizsiz banka..."

Nereden çıkmıştır bu faizsiz banka? Zarifoğlu, şiirinde "Halk aşksızsa sokaklar / banka dükkânlarıyla doludur / Ellerini faizi olmayan bankalarla / ıslamaya alıştır o kızlar" mı demiştir yoksa? Nereden çıkmıştır bu faizsiz banka? Yeşilçam nereden çıktıysa oradan. Arabesk nereden çıktıysa oradan. İbrahim Tatlıses, Necmettin Erbakan, Orhan Gencebay, Recep Tayyip Erdoğan, Alparslan Türkeş, Ferdi Tayfur, Abdullah Çatlı, Selahattin Demirtaş, Kadir Mısıroğlu, Ekmeleddin İhsanoğlu, Kemal Derviş nereden çıktıysa onun tam zıttından. Serbest piyasa ekonomisi, İnsan Hakları, Demokrasi nereden çıktıysa işte tam da oradan.

Peki nedir bu İnsan Hakları? Niye karşı çıkıyoruz buna? Daha doğrusu tam olarak neye karşı çıkıyoz-ruz?

UNITED NATIONS
HUMAN RIGHTS
OFFICE OF THE HIGH COMMISSIONER

"İnsan hakları, adaletin henüz olmadığına kanıttır" der Levinas. "Evsizlik suçtur, her aileye bir ev temin edilmesi zorunludur" demez İnsan Hakları. "Her insanın istediği kadar ev almaya hakkı vardır" der. İnsan Hakları, sorumluluklarından bahsetmek istemeyen insanların hak davası gütmesinden ibarettir. Bu hak davası da yalnızca sevgisiz bir ortama sebebiyet verir.

Mesela İnsan Haklarını, Avrupa tarafından bize imzalatırılan İstanbul Sözleşmesini kullanarak bir kadın, kocasını rahatlıkla evden attırabilir. Bunun için "fiziksel, cinsel, ekonomik ya da duygusal şiddet" gördüğünü bildirmesi yeterli. Kocası eve az para getirdiğinde ekonomik şiddet gördüğünü hissedebilir bir kadın. Ne kadar çok para getirirse o kadar iyi diye düşünen, "az getir, ama yeter ki getirdiğin para helâl olsun" demeyen bir kadın için bu bir ekonomik şiddettir. Karısının ayda bir veya iki kez birlikte olmak istediği bir kocanın geneleve gitmesi suç teşkil etmez, ama karısıyla daha fazla birlikte olmak istemesi 6284 nolu kanun maddesine göre onu ağır suçlu yapabilir. Köylerde bile bu kadar çok kadın dernekleri açılmasının sebebi nedir? Kadınlara ilim öğretmek, onların üretmesini sağlayıp, ahilerdeki gibi onlara has pazarlar kurmak, Bâciyan teşkilatını canlandırmak mı? Yoksa ayda bir kermes yapsınlar işte, isterlerse bilgisayar kullanmayı da öğretiriz, ama en mühimi, "Kocan bağırorsa bile bu şiddet olur, onu evden attırabilirsin", bunu öğrenmesi midir köydeki teyzelerin bile? Bu sayede yüz binlerce kadın, kocasını evden attırmıştır sadece bir yıl içerisinde. Bu tip 'gelişmeler' ile, Avrupa'nın kabul ettirdiği bu kanunlar ile olan tek şey şu: Boşanmalar, aldatmalar, kadına şiddet ve kadın cinayetleri artıyor. "Son 7 yılda kadına şiddet yüzde 1400 arttı."

Kadına şiddet artıyor, taciz, tecavüz artıyor. Neden? Çünkü kültürümüz yanlış. Çünkü bizler kusurlu insanla-

rız. Dinimiz bunları emrediyor, bizler pislik tipleriz. Bundan kurtulabilmemiz için de vaftiz edilmemiz gerekiyor. Tüm Türkiye'nin Fener Rum Patrikhanesi'nde ya da Antakya Ortodoks Kilisesi'nde ya da Tarsus Amerikan Lisesi'nde ya da Ayasofya'da bir imam tarafından vaftiz edilmesi gerekiyor. Ancak öyle kurtulacağız bu pisliğimizden. Evet, ancak Kiliseler ve Liselerle kurtulabiliriz bu pislikten. Yoksa her geçen gün İslâmcı faşistler etrafı kaplayacak. Bunlar olmasın diye derhal İnsan Haklarının gelmesi lazım bu ülkeye.

İnsan Haklarının oluşmasında iktidarın tanrı katından alınıp insana verilmesi fikri yatar. Bu fikrin temeli de Reform, Fransız İhtilâli ve Rönesanstır. Bu vakaların temelinde ise Türk düzenine karşı bir düzen yaratma fikri yatar. Ahiliğe, millet sistemine ve Türk devlet düzenine bir alternatif olabilme çabasıdır ibarettir üçü de. Türkleri işaret ederek dinde reformu gerçekleştirdiler (Martin Luther), dini bir kenara koydukları için tutuncakları tek dayanak ulusları idi, sonra da bu iş ırka dönüştü, Fransız İhtilâli bunun için vuku buldu. Kiliseden alınan iktidar, burjuvanın eline geçti bu sayede. Buradan da makyavelist ve romanist devletler ortaya çıktı. Tanrıyı ortadan kaldırıncı hayatta kalabilmek için tek bir şey vardı ellerinde, o da *utilitarianism*, yani faydacılık felsefesi. Bu felsefe, en büyük mutluluğun, herkesin tek tek bireysel çıkarlarının matematiksel toplamına eşit olduğu fikrine dayanır. Tanrının elinden alınan güç, insana verilmiş, insanın, salt insan olmalarından kaynaklanan doğal haklarının olduğunu söylemiştir. Tabii onlar bunları söylerken kadınları, köleleri ve yoksulları bambaşka etnik kökenden gelen insanlar olarak kabul ediyorlardı, yani onların insan olduğunu düşünmüyorlardı. Onlar bu fikirlerdeyken Muhammed (sav) ilk ezanı Bilal'e okutuyor; Musa bin Nusayr, Endülüs'ü fethetmesi için zenci bir köle olan Tarık bin Ziyâd'ı komutan tayin ediyor ve bu komutan Endülüs'ü kurarak Avrupa'nın en medeni ülkesinin hükümdarı oluyor; Hazreti Ayşe anamız kadın-erkek karışık sınıflarda dersler veriyordu.

Güç tanrıdan alındığı anda, insanların bir çaba sarf etmesi için geriye tek bir neden kalmıştı: "çıkar öznesi". Yani *maximizing profit-minimizing cost*. Tüm bunların ardından 19'uncu asırda yavaş yavaş, Jean Michelet'in deyimiyle "yeni çağın amentüsü" olan insan hakları bildirgeleri doğmaya başladı. Bunlardaki temel kavramlar şöyleydi: mülkiyet, özgürlük, güvenlik, eşitlik, evrensellik. Bu bildirgeleri hazırlayanların da Fransız İhtilâlinin ardından hâkimiyeti eline alan burjuvalar olduğunu unutmamak gerek. 1789'daki İnsan ve Yurttaş Hakları Bildirgesi'nde özgürlük kavramı, "başkalarına zarar vermeden her şeyi yapabilme" ola-

rak tanımlanmıştır. Bu, hastalıklı bir düşüncedir. Kâr-zarar mantığına bir dayanaktır.

O tarihlerde bölgesel olan bu bildirgeler ilk kez İkinci Cihan Harbi'nden sonra, "BM İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi" olarak beynelmilel bir hal almıştır. Yani tanrı-devlet, Fransız İhtilâli ile ulus-devlet'e, *Federal Reserve*'ün kurulmasıyla da evrensel-devlet'e dönüşmüştür. Tek geçer şeyin 'para' olduğu, insanların ne tanrı için ne din kardeşleri için ne de halkları için bir şeyler yaptığı, yalnızca para için eylemde bulunulan bir düzen kurulmuştur. Yani tek değerli

şey paradır, ne tanrı ne millet ne halk ne de komşu, yalnızca para. Bu düzende bir insan, komşusuna yalnızca çıkarı için bir değer verir. Yani esas olan Allah'ın rızası ya da komşuluk hatırı değildir, para ve çıkardır. Yalnızca para için çalışırız, sırf parası olduğu için belli kimseler bizim patronumuz olur. Peygamberimiz "Kim bir zengine eğilir, onu yücelttiği ve elindekilere göz diktiği için kendini küçültürse, şahsiyetinin üçte ikisi ve dinin yarısı gider" buyuruyor. Bizse şimdi sırf zen-

gin diye patronlara itaat ediyor, bir dediğini ikletmiyor, onu görünce ayağa kalkmak şöyle dursun, el pençe divan oluyoruz, elimiz ayağımız titriyor karşısında.

Birleşmiş Milletler, kurulduğu andan itibaren sadece ve sadece çıkan savaşlara ve yapılan işgallere bahaneler üretmiştir. İnsan Hakları, Amerika haricinde her ülkeye dayatılan bir şeydir. İnsan Hakları Komisyonunun açıkladığına göre Amerika hiçbir İnsan Hakları belgesine üye değil ve çocuk hakları, iktisadi ve sosyal ve kültürel haklar, işkencenin men edilmesi, kaybolan insanlara destek, kadınlara karşı ayrımcılığın reddedilmesi gibi konvansiyonların hiçbirine üye olmuyor. Bunun da tek bir sebebi var, "*America, built by the blacks, owned by the Chinese, and ruled by the Jews*". Yoksa nasıl olacak da yalnızca Irak ve Afganistan işgallerine 6 trilyon dolar harcayan, en az iki milyon insanı öldüren bir ülke hiçbir şekilde İnsan Haklarını ihlal etmeyecek.

Bu yüzden İnsan Hakları isteyen herhangi birinin bunu istemesinin tek bir sebebi olabilir, alçak işler yapan insanlarla ahlâken eşit bir noktaya gelerek onunla el ele vermek istemesi gibi.

Serbest piyasayı anlatırken, kapitalizmin o kadar çelişkili bir şey olduğunu ki, piyasa serbestisini savunduğunu iddia eden, fakat aksine, piyasayı tekelileştirmek üzerine kurulan bir düzen olduğunu söyledik. Aynı durum İnsan Haklarında da geçerli. İnsan Hakları o kadar çelişkili bir şeydir ki bir insanın, İnsan Haklarını istememesine hakkı yoktur. Ve o kadar çelişkilidir ki 'herkes eşittir' fakat hiç

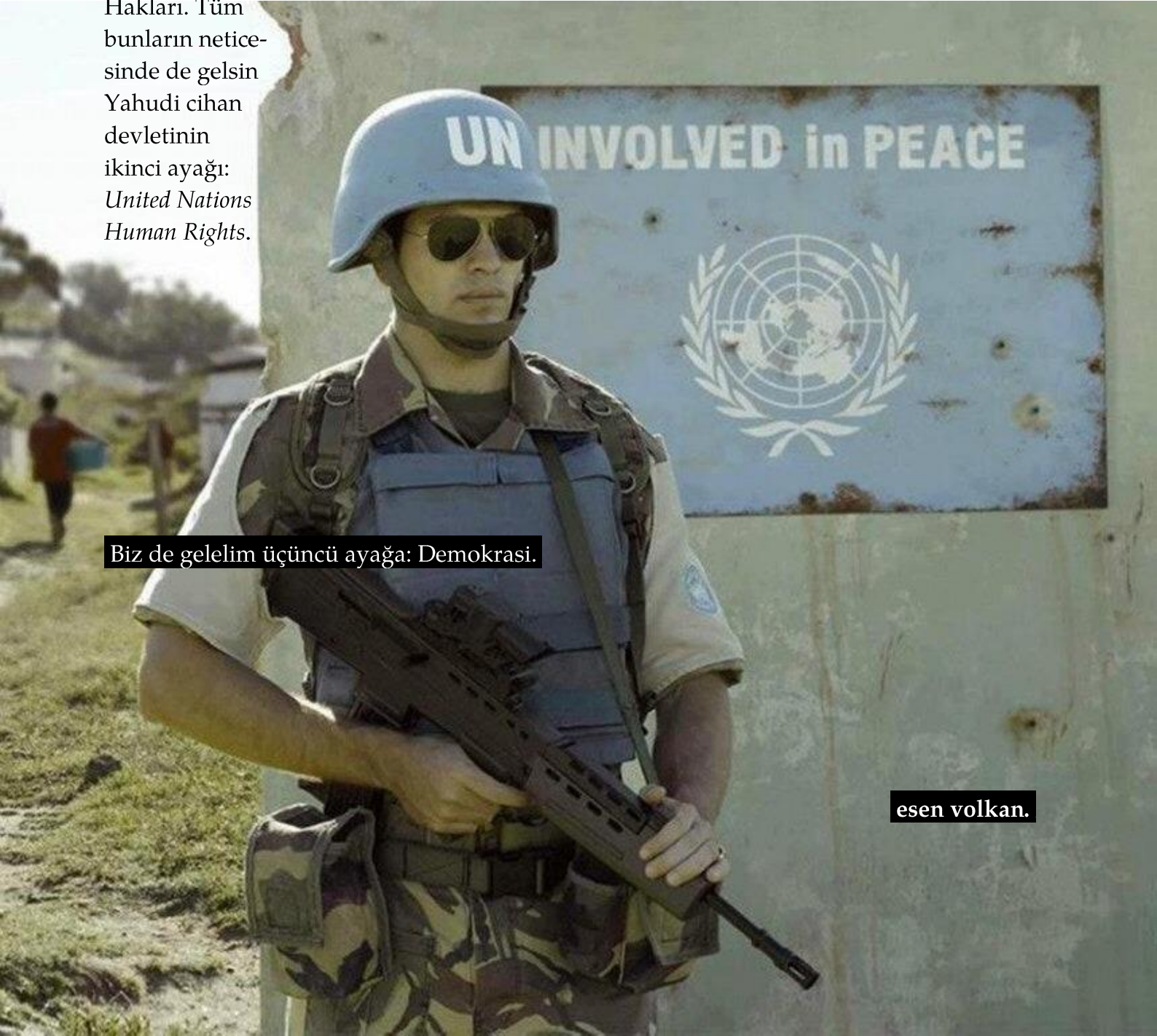
kimse eşit değildir. Yani serbest piyasayı isteyen biri ya yüzde 99'una sahiptir, yüzde 1'i de istiyordur; ya da yüzde 1'e sahiptir, yüzde 99'la uzlaşarak kendi yüzde 1'ini de yüzde 99'a vermek istiyordur. İnsan Haklarında da aynı durum söz konusu. Bunu isteyen bir insan ya ahlâken en düşük olanımızdır, ahlaklı insanlarla eşit muamele görmek istiyordur; ya da ahlaklıdır, ahlaksız insanların yanında bulunmak, onlarla yiyip içmek, eğlenmek istiyordur. Yani ya kâfirdir ya da cahil.

Türkiye'de insanlar önce ekonomik sıkıntıya sokuldu, bu yüzden de evlerini, yurtlarını, pazarlarını, tarlalarını, mekteplerini bırakmak zorunda kaldılar, bu iş cumhuriyete kadar sürdü. Cumhuriyetin de benzer politikaları sürdürmesiyle, ithalata dayalı ekonomiyi tercih etmesiyle, milyonerler yaratmaya çalışmasıyla, inkılaplarla, televizyon gibi aptalca şeylerle birlikte de cahilleştirildi, dinlerini dahi bilemez hâle getirildi, dolayısıyla da ahlaksızlaştırıldı. Sonra da Dünya'nın her yerindekilere benzer kanunlar çıkartıldı. Bu şekilde de Türkiye'de mağrurlar ve mağdurlar yaratıldı, Dünya'nın her yerinde olduğu gibi. Şimdi de gelsin Kadın Hakları, gelsin İşçi Hakları, gelsin Hayvan

Hakları. Tüm bunların neticesinde de gelsin Yahudi cihan devletinin ikinci ayağı: *United Nations Human Rights.*

Biz de gelelim üçüncü ayağa: Demokrasi.

esen volkan.

staj günlüğü

5. GÜN

Sahaya çıktım
Dünyanın tüm ölü dilleri üzerime çullandı
Yüklü bir gayretle savurup attım üstümdeki maktülleri
Yığıldılar topraklara
Sıvıştım aralarından
Zıpladım üstlerinden etraftaki cesetlerin

Yol buldum yolu gördüm yola koyuldum
Yolda dahi değildi çevredeki merhûm ve merhûmeler
Gökten düşmüşçesine etrafa saçılmıştı

Bir ölünün gözleri parmaklarındaydı mesela
Dudakları belli bir duayı sayıklar gibi duruyordu
Fakat hâli belli
Hâli vakti yerinde bir vardiya hesapçısıydı

Başka bir yerde derme çatma bir evin
Çatma kurban olayım derken darma duman oluşunu
gördüm
Derkenar bir mescidi andırıyordu
Minaresi yan duruyordu

Eşek kadar adamlar ve esnek çalışma saatleri gördüm
"Hayırlısı" denerek bitirilen banka toplantılarına katıldım
Kurumlar ve durumlar
Hadisler ve hadiseler boğuşup duruyordu
(Harabelerin arasında ne işi vardı bu bankaların?
Ne kadar teressübat var ise orada peydah idi
candarmalar, ambulanslar ve bankacılar)

Kibar kadınlar ve bitap erkekler vardı
Zulmünden cürmü kadar yer yaktı her biri
Kimisi tahammülfersah bir baba olup hırpaladı oğlunu
Kimisi ise Hitler oldu yaktı Gazze'yi
O hâlde ben de sahaya çıktım
Sahayla bütünleştım yandım orada
Sahadan çıktım başlı başına bir saha oldum
Saha oldum sahibimin sonsuz saadetinde
Onunla şahlandım en nihayetinde

6. GÜN

Eridim
Erdim
Değilse bile
Eriştim
Yanlışım ile yanlışma
Damar ile toprak arasındaki mesafeye
Halk ile Hakk'ın
Ekmek ile Allah'ın bütünlüğüne

İnatla her sabah yıkamıştım ölülerimi çünkü
Toprağı anlamakla mükellefmişim zira
Dalandığım otları köklerinden öpmüşüm
Siper etmişim göz altlarımı kitaplarıma
 çiçekleri taziyelere
 namazları vakitlere
Ve birbirine taksim etmişim tüm bunları

Varınca âyetin farkına
Tüm apaçıklığıyla gördüm bunları

h.h. aydın.

*Otuz yıl kurşun aktı tek şair ses etmedi
Müstesna götlerinde alelusul rahatlık*

ah okul çıkışlarında düşerken şüpheye

[hikâye]

“O halde ne yapacağız? Mühendislik yapmayı mı bırakacağız?” diye gülerek soruyor *Decision Making and Risk Analysis* dersinin öğretmeni. “Evet” diyor biri. “Evet” diye bir ses duyuluyor. Bu benim sesim. “Evet” diyorum. Öğretmen benim kim olduğumu bildiği için gülümsüyor. Biraz bekliyor. Sınıftakilerin gülmesi bitince devam ediyor derse: “Bir başka dilemma ise şöyle, patron, stokta ürün bekletebilir. Eğer bekleyen ürüne olan talep artacaksa bunu yapabilir.”

Aklıma Firavun’un, sarayına buğday istifleme ve kıtlık zamanında aç kalan halka bu buğdayları fazla fiyatlarla satması geliyor. Saatiye bakıyorum, on beş dakika var teneffüse. ‘Break’ diyoruz biz arkadaşlar arasında. Türk toprağında İngilizce eğitim veren bir üniversitedeyiz. “Birek! Birek! Hocam, birek vakti!” diye sesler çıkıyoruz öğretmen dersi biraz uzatırsa ve bizler sıkılmışsak.

Teneffüs olduğunda, “Ben Deniz Plaza’ya gideceğim. Bir şey isteyen var mı?” diye soruyor öğretmenimiz. Deniz Plaza, fotokopici. “Hocam, biz giderdik” diyor bir öğrenci. Öğretmenimiz “Yok, sorun değil, ben giderim. Bir isteğin var mı?” diye tekrarlıyor. “A4 getirebilir misiniz hocam?” diyor öğrenci. Ben de kalkıp kapıya doğru ilerliyorum. Öğretmenimiz tam çıkacakken kapıyı benim için tutuyor. Benim kim olduğumu bildiği için, ona eşlik edeceğimi de biliyor. Fotokopiciye doğru, koridorların arasında yan yana yürürken, okul hakkında bir şeyler anlatmaya başlıyor. Birbirimizin yüzüne bakarak yürümemiz gerektiği için acemi adımlar atıyoruz dikkatle. Koridorlar yeterince geniş. Binanın etrafı camla ve çelik bloklarla kaplı. Bir camekânın içerisinde, yahut bir vitrinde yürüyormuşuz gibi hissediyorum bir an. Cahit Zarifoğlu’nun bununla ilgili bir dizesi olmalı diye geçiriyorum içimden. Aklıma gelmiyor bir türlü hangi dize olduğu, kendim kuruyorum dizeyi, sonra dize, kendini tamamlıyor.

Öğretmenimiz anlatmaya devam ederken bir an konunun demin çıktığımız derse geldiğini fark ederek,

“Ders iyiydi hocam” diyorum.

“Öyle mi? Hadi bakalım, göreceğiz. İnşallah bir şeyler anlaşılıyordur” diyor.

“Şu, patronun ucuz işçi çalıştırma dilemmasından bahsederken aklıma takıldı. Bazı durumlarda bunun normal olacağını anlattıktan sonra bir örnek vermiştiniz. ‘Bazen bazı kararları almazsan şirket için kötü olur. Şirket giderse de onca insan işsiz kalır’ demiştiniz. Bunu duyunca bir Alman fıkrası geldi aklıma.”

Öğretmen benim kim olduğumu bildiği için gülümsüyor.

“Fıkra nasılmış?” diyor.

“Bir gün bir çocuk, annesine, ‘Üşüyorum. Niye evimiz çok soğuk, anne?’ diye sormuş. Annesi de, ‘Kömür alamadığımız için’ demiş. ‘Peki, niçin kömür alamıyoruz?’ diye sormuş çocuk. ‘Babanı işten çıkardıkları için’ demiş anne. ‘Babamı niye işten çıkardılar?’ diye sormuş çocuk.” Öğretmenimiz fıkrayı biliyor olacak ki, son cümleyi benimle birlikte söylüyor:

“‘Fazla kömür olduğu için’ demiş anne.” Gülüyoruz.

“Evet, sistemde hatalar var” diyor öğretmenimiz.

“Sistem, içimizdeki sistemin yansıması” diyorum gülümseyerek.

“Kocamın,” diyor öğretmenimiz, kocasının ismini söyleyerek gülüyor. Çünkü kocasıyla adaşız. Devam ediyor anlatmaya: “Küçükken oturduğu ev, 4-5 evin daha açıldığı bir bahçeye açılmış. Yani han gibi bir şey. Herkes bu bahçede toplanmış. Evlerde mutfak yokmuş. Yalnızca bir mutfak varmış ve her şey, erzaklar filan ortaklaşa buraya alınıp getirilirmiş. Tüm yemekler burada yapılır, bahçede de ortaklaşa yenirmiş. Bir gün kocam, annesine, ‘Bizim evde niye hiçbir şey yok?’ diye sormuş. Annesi de her şeyin o mutfakta olduğunu, alınan her şeyin oraya koyulduğunu söylemiş ona. O gece bir ses gelmiş bahçeden. Bakmışlar, kocam, bir çuvalı tutmuş, sürükleye sürükleye evlerine taşıyor. Sen git, gece vakti bu mutfaka gir, her çuvaldan bir avuç alıp, bir çuvala

koyup, eve götürmeye çalış. İşte o günden beri adalet için koşturuyor adam." Uzun bir süre gülüyoruz bu hikâyeye.

"Kaç yılında olmuş bu olay?" diye soruyorum.

"'84'te sanırım" diyor.

"İşte o günden beri ortaklaşa bir iş yapamıyoruz hocam" diyorum. Gülerek giriveriyoruz fotokopiciye.

"Aa, burada sıra mı alınıyor?" diye soruyor öğretmenimiz. Benim,

"Almaya gerek yok" dememe kalmadan, girişteki makineden sıra numarası alıyor.

"Gerek yoktu hocam. Burada kimse sıra numarasına göre çalışmıyor. Şimdi boş bilgisayar bulup hallederiz işimizi. Ben burada bekleyeyim, sizin alacağınız bir şey varsa alın" diyorum. Tamam diyerek içeriye doğru gidiyor.

En az sıranın olduğu bilgisayarı seçip arkasında ki sıraya dahil alıyorum. Önümde iki kişi var. Öğretmenimiz üç tane strafor alıp gelene kadar bir kişi kalıyor. Onu bekliyoruz. Fotokopici epeyi kalabalık. Çıktı, ders notu veya projeleri için başka şeyler almaya gelen öğrenciler var. Hepsi birbirine bakıyor. Karşı tarafla tanışmak isteyen yabancılar gibi bakışları. Fakat bakışan yok.

"Bunlar niçin hocam?" diye soruyorum, elindeki straforu göstererek.

"Benim kız pankart hazırlayacak" diyor. Benim kim olduğumu bildiği için de devam ediyor anlatmaya:

"Öğretmeni ödev vermiş. 22 Mart Dünya Su Günü'nü kutlayacaklarmış. Bizimkine de pankart hazırlama görevi düşmüş."

"Slogan bulmuş mu peki?"

"Evet. Ama vazgeçirmeye çalışıyoruz şimdilik. Benim kızın adı İklim. 'Beni, yani iklimi bozmayın, yoksa susuz kalırsınız' yazacakmış. 'Öğretmenim, beni üzme' mesajı veririm diye düşünmüş."

Birimiz 22 yaşındayız, birimiz 36. Birimizin boyu 173, birimizinki 157. Birimiz öğrenci, birimiz öğretmen. Kocasıyla adaşım. Neşeyle gülüyoruz.

Sıra bize gelince hemen bilgisayarın başına geçip, "Nereden alacağız hocam çıktıyı?" diye soruyorum. USB belleğini çıkararak bana veriyor. Bilgisayara takıyorum belleği. Dosyaları açıyorum. Hangi dosyadan kaç tane çıktı alacağını anlatıyor fotokopiciye. Bu arada derse geç kalacağız diye endişeleniyor. Telefonumu çıkararak, eminmiş ve her şey kontrolüm altındaymış gibi, sırf içi rahatlasın diye, kafamdan uydurarak, 'Henüz yedi dakika olmuş hocam, sorun

yok, yetişiriz" diyorum. Elindeki straforları ve çıktıları alıyorum. Parasını ödüyor ve fotokopiciden çıkıyoruz. Birkaç defa ısrar ediyor bana, straforlarını geri vermem için. Ben de nasıl olsa aynı yere gittiğimizi söyleyerek reddediyorum bunu. Fotokopinin çıkışında kalabalık bir öğrenci grubu görüyoruz. İki tanesinin elinde renkli pankartlar var.

"İnsanlar çocuklarını anarşist yetiştiriyorlar" diyorum gülerek.

"Buradan anarşist çıkmaz," diyor öğretmenimiz de aynı ifadeyle. "Tiyatro haftasını mı ne kutluyor onlar."

"Niye çıkmasın hocam?" diyorum.

"Bizde yanlış bir şeyler var" diyor.

"Kim yapıyor peki bu yanlışları?"

"Biz yapıyoruz tabii ki. Kültürümüzden gelen bir şey herhalde."

"Bence kültürsüzlüğümüzden geliyor hocam."

"Evet, o da olabilir."

"Herkes mutsuz, değil mi hocam?"

"Evet. Herkes mutsuz. Sorsan herkes mutlu ama en mutlusu bile mutsuz."

"Peki, siz? Siz mutlu musunuz hocam?"

Ben şimdi sana ne diyeyim be çocuğum der gibi bakıyor öğretmenimiz yüzüme. Fakat cevap vereceğini biliyorum. Bilmeseydim sormazdım. O da beni bildiği için anlatacak. Anlatacağını biliyorum, daha önce anlatmıştı. Anlatmazsa başa çıkamaz bu şeylerle. Bu camekânlarla, bu derslerle, bu sigara molalarıyla, bir kış günü, genç bir anneyken, bir Müslüman şehrinde hiçbir otobüs çalışmazken, kucağındaki 2 yaşındaki çocuğunu hastaneye götürebilmek için zor bir taksi bulup durdurmuşken, hemen arkasından gelen kadının taksiye binivermesiyle, ve bunun üzerine kendisinin "Hanfendi, beraber binelim, çocuğumu hastaneye yetiştirmem gerek, sizi de bırakırız gideceğiniz yere, ücreti de ben öderim" demesiyle ve buna rağmen kadının "Üzgünüm" diyerek kapıyı kapatmasıyla çünkü, başka türlü başa çıkılmaz.

"Biz buraya kızımın refahı için geldik," diyor. Yüzünü ekşiterek gülümsüyor. "Onu iyi bir şekilde yetiştirebilmek için güya. Ben de sırf o yüzden çalışmaya başladım zaten. Ama bu sefer de kız küçük yaşlarından beri kreşlerde kaldı. Güya onu daha iyi yetiştirecektik. Ama iyi yetiştirebilmek için de para lazım. Sırf bu yüzden işe girdim. Bu sefer de kız annesiz büyüyor."

Dudak büküyorum. O ise gülümsemeye devam ediyor. Oysa gülünecek nesi var bunun. Bazen insanın içi cız eder, cevap olarak gülümser. Bazen bazı

öpücüklerle karşılık verilmez. Bazen dil durur, kalp senin yerine konuşmaya devam eder. Bazen insanın içinde bir kiraz dalı kırılır çıt diye. Çıt diye bir kiraz dalı. Bazen etrafını düşmanlarla çevrili bulursun; dilini, müziğini, kültürünü, okullarını yasaklar o düşmanlar. Çocuklarını yetiştirirler, seni alıştırdıkları gibi. Sonra da bazen bazı şeyler *konsidere* edilmez.

“Çocuk büyütmek için nelere ihtiyaç var hocam?”

“Nelere?”

“Anneye.”

“Öğretmene?”

“E, siz zaten öğretmensiniz?” Gülüyoruz. “Anelik, zaruret. Ama kreş zaruret değil, ya da oyuncaklar ya da telefon ya da cart curt, bunlar zaruret değil. Neye ihtiyacımızın olduğunu bilmiyoruz. Yeni çıkan her şey bizim tembelliğimize hitap ediyor. ‘Şunu satın al, daha rahat bir hayatın olacak. Şunu al, çok daha az iş yapacaksın.’ Ama bu şeyleri alabilmek için daha çok çalışmamız gerekiyor. Halbuki ihtiyacımız bile yok o şeylere. Alman fıkrası anlattım, bir de Türk fıkrası anlatayım hocam.” Gülümseyerek dinliyor öğretmenimiz.

“Bir gün Temel yan gelip yatıyormuş. Bir adam bunu görüp yanına gelmiş. ‘Niye yan gelip yatıyorsun, kalkıp çalışsana’ demiş Temel’e. Temel de ‘Çalışınca ne olacak?’ demiş. ‘Para kazanacaksın’ demiş adam. ‘Para kazanınca ne olacak?’ demiş Temel. ‘Daha rahat olacaksın’ demiş adam. ‘Daha rahat olunca ne olacak?’ demiş Temel. ‘Yan gelip yatacaksın’ demiş adam.” Öğretmen, bu fıkrayı da biliyor olacak ki, son cümleyi benimle birlikte söyleyiveriyor:

“E, ben zaten yan gelip yatıyorum’ demiş Temel.”

“Tamam ama,” diyor öğretmen, “yan gelip yatarak da bir şey olmaz.”

“Tabii. Zaten Temel muhtemelen bir çiftçiydi. Bahçesinde günlük işlerini yapar, sonrasını da Allah’a bırakırdı. Eker, biçer, tarım ve hayvancılıkla uğraşırdı. Kendi ihtiyacını da ailesinin ihtiyacını da bu şekilde karşılardı. Sorunların kültürümüzden kaynakladığını söylediniz mesela. Eğer böyle olsaydı, bu insanlar gerçekten yan gelip yatan adamlar olsaydı sokaklar dilenci kaynardı. Halbuki o devirlerde burarlarda hiçbir dilencinin olmadığından bahseder burarlara gelen Batılı yazarlar bile. Bu insanlar yan gelip

yatmıyorlardı, ihtiyaçları kadar çalışıyor, ihtiyaçları kadar üretiyorlardı. Eğer şu an herkes ihtiyacı kadar üretse ne bu kadar israf olur ne de bu kadar dilenci” dedim aklımdan. Aklımdan söyledim bunları. İçimden. Ta dersin sonuna kadar içimden söyleyip durdum. Sonra eve varana kadar. Sonra yatsı namazına kadar. Tüm gece içimden söyledim durdum bunları. İçimi tutup dışarı fırlatasım geldi. Bir insanın içinde bir şey büyüyorsa dedim kendi kendime, o şey ya bir kamburdur ya da bir bebek. Her ikisi de yüküdür insana. Fakat yalnız birinden kurtulabilir insan. Bebekten. Doğum yapan kadın için ‘kurtuldu’ deriz. Ortaya capcanlı bir şey getirebilen insan kurtulmuş demektir ancak. Neyse ki öğretmenimiz bunları biliyor. Tüm bunları biliyor. Hepsini. Çünkü o 36 yaşında, ben 22. Benim boyum 173, onunki 157. Ben öğrenciyim, o öğretmen. O bir anne, ben bir oğul. Büyüdük. Aynı topraklarda. Aynı şeyi tembihledi anamız, aynı dil emzirdi bizi. Ne duvardaki boyada ne kapta ne yakacakta, yalnızca dedemizin tüfenginde vardı kurşun. Kâfirin alnının çatında patlayacağı günü bekliyordu sabırla. Sabah ekmeğin kokusu, akşam kitâbın sesi duyulurdu. Gün, beş vakitti. Müstesna şairlerle aynı dili konuşuyorduk. Birlemiştik. Ağzımızı hayra, avucumuzu yalnız Allah’a açardık. Küçük ellerimizle altını çizerken büyük bir kitabın. Omuzlarımızdaki meleklerle değil aşı işlemek... “Fakat kırıcı oluyorsun” diyebilmek / için mi büyümüş bulunduk?

Biliyor. Öğretmenimiz benim kim olduğumu biliyor. Kocasıyla niçin adaş olduğumuzu biliyor. Kendi isminin niçin Elif olduğunu biliyor. Kızının ismini niçin İklim koyduğunu da biliyor. Biliyor niçin birisi Alman fıkrası, diğeri Türk fıkrası. Biliyor imece usulünü. Eskiden imece usulü ile, evi olmayan kişilere ev yapıldığını biliyor. Şimdi kirasını niçin *sterling* ile ödediğini de biliyor. *Decision Making and Risk Analysis*’i biliyor, hatta bunun dersini veriyor. Ama bazı yanlışlar olduğunu ve bu yanlışları da bizim yaptığımızı biliyor. Biliyor da söyleyemiyor. Söylese, bir ‘He...’ dese, ‘lan!’ gelecek. He lan!

Allah’ım güç ver. Büyüdükse hüznü kaldırıp atabilelim diye, büyüdükse daha büyük ellerle elimizi yüzümüze götürebilelim, sürebilelim diye, büyüdükse bize miras kalan tüfenk ile aynı noktaya nişan alalım diye, büyüdükse dil ile, büyüdükse büyüdük, büyüdükse ne?

hızır zehir.

*Vitrinlere bakarken milyon Müslüman
Vitrinler titriyor
sonra bir bakıyoruz camlar
silinmiş pırıl pırıl kim tarafından
Vitrinlere bakarken milyon Müslüman
pırıl pırıl parlıyor vitrinler biz
evet biz yansıyoruz yalnız biz
fazlasıyla biz sadece biz
biz yansıyoruz vitrinin camından
yüzümüz kara.*

ağa camii

Havsalam almıyordu bu hazin hali önce
Ah ey zavallı cami seni böyle görünce

Dertli bir çocuk gibi imanıma bağlandım
Allahımın ismini daha çok candan andım

Ne kadar yabancısın böyle sokaklarda sen!
Böyle sokaklarda ki anası can verirken

Işıklı kahvelerde kendi öz evladı var
Böyle sokaklarda ki, çamurlu kaldırımlar

En kirlenmiş bayrağın taşıyor gölgesini
Üstünde orospular yükseltiyor sesini.

Burda bütün gözleri bir siyah el bağlıyor
Yalnız senin göğsünde büyük ruhun ağlıyor.

Kendi elemim gibi anlıyorum ben bunu
Anlıyorum bu yerde azap çeken ruhunu

Bu imansız muhitte öyle yalnızsın ki sen
Bir teselli bulurdun ruhumu görebilsen!

Ey bu caminin ruhu bize mucize göster
Mukaddes huzurunda el bağlamayan bu yer

Bir gün harap olmazsa Türkün kılıç kınıyla
Baştan başa tutuşsun göklerin yangınıyla!

bir diktatör olarak valéry

Üzgün. Ve geliyor
yarın. Yine, gri, emeğin
damarları
taşı dilimliyor
kaldırım taşını, eritiyor
eşsiz çabayla
niyetlenerek. Sürüler,
acı çeken aklın
sürüleri
demet demet toplanmış,
ve işitilemeyecek kadar uzaktalar. Yine de gün
bize varıyor

hareler halinde,

güneş, hava, ritmi

saatin.

Her şeye karşın gözlerimi dikiyorum radikal
dünyaya,

kımıldısız kalmasını dileyerek.

Anlat bana,

söylemenden anlayayım.

Yalanın, ve yeni ışığın

bu ağır mı ağır nefesine karşın

uyanışın, fecrin, hissin

bozulan

toy gıdaklamalarının.

Nedir bugün

gelemeyecek olan

yarın?

amiri baraka.

(tercüme: ediz kavanozoğlu)

i-me-ce?

iletisim

mahallendekifanzin@gmail.com

Aydınsan aydınlığını bil:
Ay donlu musun, donsuzlardan mısın?

MAHALLENDEKİ

AYDINI

ÖLDÜR

bu bir saldırı değil, öz savunma fanzinidir.